C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 36-NEZNÁMÁ Z RYGU.pdb

PDB Name: J_P_Garen-Mark_Stone_36
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
NEZNÁMÁ Z RYGU
Mark Stone 36

1
Pronikavé zvonění ohlásilo přechod ze subprostoru do trojrozměrného vesmíru a vytrhlo Marka z letargického spánku, do nějž ho uvrhl psychický induktor. Pracně se posadil na lůžku, popadl se za čelo a tiše zaúpěl. Potom automaticky sáhl po kelímku, který mu připravil počítač. Za necelou minutu se permoníci bušící v hlavě zklidnili a zmírnili pracovní tempo.
Mark vstal a nejistým krokem přešel do sanitárního bloku. Ze stěn a ze stropu kabiny vytryskly proudy duhové tekutiny. Markovi se pod tekutou masáží uvolnily svaly a nabyly dřívější pružnosti. Vodu vystřídal proud suchého vzduchu.
Třicetiletý muž ostře řezaných rysů se oblékl do černé astronautické kombinézy a vyšel z kabiny. Výtahem dojel do pilotní kabiny. Nijak jej nepřekvapilo, když v křesle u panelu spatřil Raye.
Ray byl zhruba stejného věku jako Mark. Docela pohledný mladý muž. Pouze pozornějšímu člověku by byla nápadná přílišná nehybnost obličeje. Ray byl totiž android, tedy robot vyhlížející jako člověk, ale velice zdokonalený model, zhotovený výlučně pro účely Služby pro dohled nad primitivními planetami, řízené generálem Khovem.
Mark Stone se usadil ve vedlejším křesle a Ray lehce kovovým hlasem řekl: "Dobré jitro, Marku. Rád tě zase vidím."
Na androida to byla podivná věta, ale Marka nijak nepřekvapila. Dělal s Rayem v partě už dva roky a

vzniklo mezi nimi cosi jako přátelství, nad kterým by se zamyslel i ten nejskeptičtější kybernetik.
"Vyspal ses dobře?" zeptal se android.
"Copak se dá říkat spánek tomu bezvědomí, do kterého mě před každou misí uvrhneš?" zavrčel Mark.
"Rozkaz je rozkaz," odvětil bezstarostně Ray. "Musíš těch několik dní v subprostoru využít k poznání jazyka planety, kterou máme prozkoumat."
"Souřadnice byly v pořádku?" změnil Mark téma, i když věděl, že s Rayem u velitelského pultu tomu nemůže být jinak. Byla to však rituální otázka.
Ray okamžitě odpověděl a vychrlil na něj příval čísel, jež charakterizovala sluneční soustavu, ve které se nacházeli. Mark to vyslechl se stoickým klidem, pouze si decentně zívl.
"Zkrátka máme přistát na třetí planetě soustavy, která má devět planet a obíhá kolem hvězdy třídy G," konstatoval. Zadíval se na namodralou kouli na obrazovce a dodal: "Jeden by řekl, že je to Země."
"Jisté rozdíly tu ale jsou," namítl hned android. "Hmotu má o desetinu nižší. Budeš se tedy cítit lehčí. Atmosféra je skoro stejná, pouze trochu bohatší na kyslík a kysličník uhličitý, protože pevninu z větší části pokrývají dosud lesy. Rozloha oceánů je taky větší než na Zemi, zabírají osm desetin povrchu planety."
Ray stiskl tlačítko a modrá koule se k nim začala velkou rychlostí přibližovat.
"Na severní polokouli," pokračoval, "je velký světadíl, táhnoucí se od pólu k rovníku. Uprostřed jej přetíná horské pásmo, v němž pramení asi dvacet řek, jež stékají na východ, kde se slévají v jeden mohutný tok, který se přibližně na 50. rovnoběžce vlévá do oceánu. V údolí na jižním břehu té řeky se vyvinula jakási civilizace. Je tu však ještě jeden světadíl, ale panenský."
Ray se pohroužil do množství dat, jež na něj vychrlil počítač, a pokračoval: "Zdá se, že je tomu tak dodnes. Ani stopa po osídlení."
"Rotace?" zeptal se Mark.
"Tři sta čtyřicet čtyři dny kolem slunce a pětadvacet hodin patnáct minut kolem vlastní osy. Sklon osy menší než u Země, takže v oblasti přistání půjde o mírné, spíš teplé pásmo."
"Typ civilizace?"
Ray se ironicky pousmál, což bylo na androida rovněž nezvyklé. "Pokud tě sem poslali, pak proto, že jsi specialista na středověké civilizace. Tahle je navíc ještě dost primitivní. Nezná střelný prach; tedy ani střelné zbraně."
"A zase budu dostávat do těla!" zaúpěl Mark. "Z každé výpravy si přivezu tolik podlitin..."
"Máš přece ochranný pás!" namítl android. Tento opasek byl skutečný zázrak pozemské techniky: vytvářel kolem těla silové pole, jež majitele chránilo nejen před klasickými, ale dokonce i jadernými projektily. Silové pole se dalo překonat pouze zbraní, jež disponovala větší energií než generátor v přezce.
"Mluvíš úplně stejně jako ti technokrati, co nevystrčili nos ze Země," namítl Mark. "Abych na sebe příliš neupozorňoval, musím mít pole na minimum. Pole je pružné, a tak rány cítím. Jen si vzpomeň, jak mi onehdy málem rozpoltili hlavu sekerou a předtím mě jedna baba skoro ugrilovala!"
"Tomu by ses byl vyhnul, kdyby ses tolik nezajímal o půvabné slečny. Tyhle patálie máš jen proto, že jim nedokážeš odolat. Kolikrát jsem už musel narušit program a vypnout záznam, abys neměl průšvih? A co myslíš, že dělám teď?"
Mark se zaškaredil a familiérně položil Rayovi ruku na rameno. "Hele, jsi můj nejlepší přítel, ať si inženýři myslí, co chtějí. Dej si ale pozor, protože Khov ti na to přišel a posledně mi vyhrožoval, že půjdeme od sebe."
"Jen klid," usmál se Ray. "Vymyslel jsem fintu. Místo abych zaznamenával náš rozhovor, tahám data z počítače, takže nikdo si přerušení nevšimne."
"Dobrá, vraťme se k našemu úkolu. Jak na to půjdeme?"
"Nejdřív musíme na oběžnou dráhu kolem Rygu. Tak té planetě domorodci říkají."
Android sáhl po manuálním řízení a upravil kurz. Za pár minut se přesvědčil, že kurz je v pořádku a že jsou na oběžné dráze, a zapnul kamery.
"Probíhá srovnávání a nezdá se, že by se něco od předešlé mise změnilo."
"Jak se zamícháme mezi domorodce?" zeptal se Mark.

"Budeš prostě potulný rytíř a já tvůj sluha. Tak to udělali před padesáti lety."
"Doufejme, že už nebudeme anachronismem," pokusil se Mark o žert. "Kde chceš přistát?"
Android stiskl dvě tlačítka a boční obrazovka se rozsvítila. "Tady je řeka a ta se tadyhle vlévá do oceánu. Trochu výš po proudu je hlavní město Syga, podle kterého se jmenuje i nejsilnější království, tedy aspoň nejsilnější bylo před padesáti lety." Ukázal na jeden bod a dodal: "Přistaneme v noci v této oblasti, kde je hodně strží a jsou tam husté lesy. Do nejbližší vesnice to budeme mít jen deset kilometrů." Pak ukázal na bělavé pásmo. "Tyhle mraky táhnou správným směrem. K půlnoci by se měla strhnout pořádná bouřka a v ní se naše přistání ztratí." Podíval se na palubní hodiny. "Musíme se připravit. Už jsem nechal ušít oblečení."
Oba znovu zkontrolovali parametry letu a potom sjeli výtahem do přechodové komory.
Mark se svlékl a Ray mu podal dlouhou lněnou košili a jakési přiléhavé spodky z drsného sukna. Obul se do vysokých bot sahajících mu až po kolena a vzal si kabátec z jemné kůže. Potom mu Ray zapnul ochranný pás, který vypadal jako bohatě zdobený kožený opasek s velkou přezkou z matného kovu, v níž se skrýval miniaturní regulátor intenzity pole. U levého boku mu visel široký a ostrý meč, u pravého tesák. Nakonec mu Ray přehodil přes ramena rudý plášť.
"Jsi úžasný," poznamenal jedovatě a sám se navlékl do něčeho podobného, i když poněkud zašlejšího, jak se slušelo na sluhu.
"Takže nám nezbývá nic jiného než vlézt do přistávacího modulu," řekl Mark, který se už nemohl dočkat dalšího dobrodružství.
Ray chvíli váhal a potom zabručel: "Slib mi, že tentokrát budeš dávat větší pozor. Tvůj předchůdce byl i přes ochranné pole vážně zraněn při boji mezi znepřátelenými kmeny. Jeho android ho musel přenést do člunu, čímž se mise zkrátila, a byla pak vyhodnocena jako povrchní a nedostatečná. Uvědom si, že zpočátku nebudeme mít dostatek informací."
Mark si vzdychl. "Že já se radši nespecializoval na meditativní, filozoficky zaměřené civilizace!"
"Pak by si tě Služba nevybrala," namítl okamžitě android. "Vzali tě jen díky tomu, že umíš jezdit na koni a ovládáš primitivní zbraně."
Mark se rozesmál. "Máš pravdu jako vždycky. Tak vzhůru do toho, ať nezmeškáme rande s tím mrakem!"
2
Modul, velká plastová koule s antigravitačním motorem, přistál na pasece v lese. Bičoval ho prudký déšť.
"Jsou čtyři ráno," poznamenal Ray.
Sestup jim trval déle, než předpokládali, protože bouřkový mrak se pohyboval příliš pomalu. Museli počkat ve vyšších vrstvách atmosféry, než mohli přistát na zvoleném místě.
Mark už otvíral východ, ale Ray ho zadržel: "Ještě poslední testy! Spojení."
Mark hlasitě pronesl řadu čísel. "Slyším tě skvěle."
Služba implantovala Markovi do hrtanu miniaturní vysílač a do pravého ucha zase miniaturní přijímač, takže mohl s Rayem komunikovat na značnou vzdálenost. Navíc, na ochranu proti elektromagnetické špionáži, měli možnost komunikovat i prostřednictvím mentálních vln, ale na menší vzdálenosti. Mark si představil půvabnou plavovlásku, kterou potkal při poslední dovolence, a Ray mu okamžitě odpověděl stejným obrazem.
"Bezva! Je kompletní i s tím mateřským znaménkem na pravém stehnu. Můžeme jít."
Mark vyskočil na pevnou zem a zhluboka se nadechl teplého a vlhkého vzduchu, provoněného lesem. Po regenerované atmosféře lodi to byla vždycky velká změna. Natáhl si kápi a Ray zatím odeslal člun zpět na loď.
Modul se tiše vznesl a ztratil se ve tmě. Mark se neubránil jistému smutku, protože modul byl to poslední, co je ještě spojovalo se Zemí. Kdyby došlo k nějaké havárii, byli by odsouzeni strávit zbytek života na této planetě. Tak velel tvrdý zákon Služby.
"To zpoždění má aspoň jednu výhodu. Za hodinu vyjde slunce a my můžeme vyrazit z lesa a hledat nějaký pohostinný příbytek. Už se těším na místní speciality!"
Schovali se pod mohutným stromem s převislými větvemi. Bouřka se brzy přehnala. Při rozbřesku se

vydali na cestu.
Za necelou hodinu došli na kraj lesa. Před nimi se rozprostírala planina a na obzoru se zvedal primitivní hrad, sestávající ze čtyř věží spojených hradbami.
Nedaleko hradu se choulilo asi dvacet doškových chaloupek z mazaniny.
Po dvou hodinách ostřejší chůze dorazili k hradní bráně. Padací most byl spuštěný a mříže zdvižené. S překvapením zjistili, že vesnice je opuštěná a že ve vstupu do hradu jim nebrání žádná stráž.
Mark chvíli váhal a nakonec bránou prošel. Překvapením se zastavil. Na nádvoří spatřil asi sto lidí, mužík žen i dětí. Všichni byli otrhaní, vyhublí, měli propadlé líce a vyhaslý pohled.
U největší věže obklopovala skupina ozbrojenců několik lépe oblečených osob.
"To bude bezpochyby panstvo," zabručel Mark a zamířil k nim.
Uklonil se před vysokým hubeným starcem s hřívou bělostných vlasů. Po jeho pravici stála mladá hnědovláska v bílém rouchu, pod nímž Mark neomylně vytušil lepé tvary. Dlouze se na něj zahleděla a na její půvabné tváři se objevil lehký úsměv.
"Jsem poutník a zabloudil jsem v lesích. Noční bouře nám splašila koně. Nemohli byste..."
Stařec jej suše přerušil: "Přišel jste bojovat, abyste se stal baronem z Jaxu? Máte ještě dvě hodiny čas, můžete se přihlásit."
"Netušil jsem, že dneska je zápas," odpověděl Mark po krátkém zaváhání.
"Takže teď už to víte," odpověděl stařec. "Proč to nezkusit a nepřestat s potulným životem?"
"Podle posledního hlášení," informoval Marka Ray, "je zde zvykem, že vlastníkem půdy jsou ženy a po nich dědí nejstarší dcera. Muži spolu zápasí a vítěz získává ženu a titul. Má požívací právo, takže si užívá důchodu z majetku, ale nemůže majetkem disponovat. Jeho mužští potomci odcházejí v příslušném věku z hradu, nastupují bud do královské armády či do služeb nějakého šlechtice, nebo zápasí o nějaké uvolněné panství. Jenom mě překvapuje, že o toto panství nikdo nejeví zájem, když je tady taková krasavice!"
"Momentálně nemám chuť bojovat," odpověděl Mark. "Navíc nevidím žádného soupeře."
Všichni protáhli obličeje a z davu vesničanů se ozvalo zaúpění.
"Rozvažte si to ještě," naléhal stařec. "Jsem hofmistr Khorg, zástupce krále Czira, a mám dohlížet na správný průběh turnaje. Nedáte si něco na osvěžení? Jistě jste museli jít dlouho pěšky."
Služebná zakrátko přinesla poháry s jakýmsi světlým nápojem.
"To je kwist," informoval Marka Ray, "něco jako pivo. Klidně se toho napij."
Mark vyprázdnil, pohár, obrátil se k hofmistrovi a ukázal na vesničany. "Čeho se tak bojí?"
Stařec smutně svěsil hlavu. "Poslední baron z Jaxu, který zemřel před měsícem, s nimi zacházel velmi krutě. Vědí však, že jejich příští pán bude daleko horší a že je v budoucnosti nic dobrého nečeká."
Když se na něj Mark překvapeně podíval, dodal: "Pokud se nikdo nepřihlásí, novým baronem z Jaxu se stane rytíř Zorg."
"Je tak strašný?"
"Horší, než si dokážete představit. Náš král ho už dvakrát zbavil panství, které získal v souboji, protože byl nesmírně krutý k poddaným."
"Tak proč ho nechá, aby převzal další panství?"
"O panství se může ucházet každý, kdo nosí zbroj. Takový je náš zákon a ani král jej nemůže obejít. Odkud vlastně jste, že neznáte tak základní věci?"
Mark si uvědomil, že se dopustil neopatrnosti. "Dlouho jsem žil v lesích a stýkal se pouze s chudými venkovany." Raději rychle změnil téma. "Rytíř Zorg má patrně podivnou pověst, když se mu neodváží nikdo postavit."
"Vládne nesmírnou silou, ale dává ji příliš často do služeb zla. Už je to bohužel tak! Dnes večer se stane pánem hradu. Bůh nechť je všem milostiv!"
Mark zahanbeně odvrátil zrak a rychle se podíval na ostatní. Žena byla bledá jako stěna a rty se jí lehce chvěly. Za ní stál statný, asi dvacetiletý mládenec. Zcela viditelně se přemáhal, aby nevybuchl vzteky.
Nejvíc Marka zarazilo tiché zoufalství poddaných. Hned na kraji stála desetiletá dívenka a tiskla se k matce. V té vyhublé tvářičce byly jen velikánské oči, z nichž tekly slzy jako hrachy.
Marka k ní pocítil soucit.

"Už vidím, jak se ženeš do průšvihu," ozval se Ray. "Vzpomeň si, co se stalo tvému předchůdci."
Mark pokrčil rameny a otočil se k hofmistrovi. "Rád bych se přihlásil, ale nemám ani zbroj, ani koně, o všechno jsem přišel v noci v lese."
Mladá žena pookřála. "Ráda vám půjčím věci zesnulého barona z Jaxu."
Hofmistr však zavrtěl hlavou. "To není dovoleno. Zbraně a kůň patří vítězi. Právě proto zákon nařizuje, aby každý uchazeč měl vlastní zbroj."
"A nestává se v turnajích," namítl Mark, "že vítěz dá přednost zlatu?"
"To ano! Porážka je za dvacet dukátů."
Markova tvář se roztáhla úsměvem. "V tom případě znám řešení. V noci jsem sice přišel o ledacos, ale ne o měšec. Takže si zbraně mohu odkoupit."
Hofmistr ještě chvíli váhal, ale nakonec souhlasil. Ray vytáhl měšec a odpočítal zlaťáky, které vyrobil během letu subprostorem podle údajů z předchozí expedice.
Pohled na mince vyvolal vzrušené výkřiky. Vesničané byli rázem plni naděje a mladá baronka hned začala udílet rozkazy, ale její hlas se ztrácel v nastalém hluku. Nakonec udělal pořádek onen statný mladík, zřejmě správce.
Tři sluhové přinesli zbroj nebožtíka barona a spolu s Rayem ji začali Markovi zkoušet. Bylo to hodně primitivní brnění, sestávající z pancíře, loketníků, rukavic a holení. Válcovitá přilba s děleným hledím byla spojena s vrškem pancíře.
Na chvíli zavládlo zděšení, protože předchozí majitel byl tlustší než Mark a měl kratší paže. Hlouček jako tank rozhrnul do půl těla svlečený, rozježený obr.
"Jsem kovář Vorf," zaburácel. "Pusťte mě k němu!" Chvíli si brnění prohlížel, oťukával je, hlavně se zajímal o loketníky. "Dejte to sem," zavrčel nakonec. "Zkusím s tím něco udělat."
V té chvíli hofmistr ukázal na kulatý štít s hrubě nakreslenou věží. "S tímto erbem bojovat nemůžete."
"Thur to přemaluje," zasáhla baronka. "Jaký je váš erb, rytíři?"
Překvapený Mark lehce zaváhala pak vystřelil: "Zlatá hvězda v modrém poli."
Jeden chlapík okamžitě popadl štít a uháněl s ním pryč. Mark požádal baronku, jestli by mu neukázala koně. Přikývla a dala stručný povel pážeti.
Zanedlouho stařičký podkoní přivedl podivné zvíře. Značně se podobalo pozemskému koni, ale bylo mohutnější, s velkou hlavou, z níž zářily vypoulené oči bez víček. Poněkud dlouhé nohy zakončovala tři kopýtka.
"To je camex," informoval Marka Ray. "Je krotký a jezdí se na něm jako na našem koni."
Mark, šťastný jako kluk, když dostane novou hračku, ke camexovi hned přistoupil a vzal ho za uzdu.
"Klidně nasedněte," řekl podkoní. "Podržím ho." "Moment, nejdřív se musíme seznámit," usmál se Mark. Pohladil zvíře po šíji a něžně mu cosi říkal..
"Musí si zvyknout na můj pach a na můj hlas," vysvětloval.
Stařec potřásl hlavou a usmál se. "Je vidět, že to se zvířaty umíte, pane. Kéž vás nebesa ochraňují!"
Když Mark usoudil, že camex je klidný, zvolna se vyhoupl do sedla. Za deset minut ovládal zvíře jen stiskem stehen. Po poslední jízdě kolem nádvoří, za niž si vysloužil bouři potlesku, se na něj stařičký hofmistr uznale podíval, ale k všeobecnému nadšení se nepřidal.
"Jste dobrý, rytíři, ale abyste porazil Zorga, musíte být tvrdší než kámen."
3
Slunce vystoupilo na vrchol své denní dráhy. Mark v brnění, které Vorf jakoby zázrakem přizpůsobil jeho postavě, seděl na stoličce a čekal.
Na padací most vjel rytíř v černém brnění. Na štítu měl erb se zakrvácenou sekerou.
Dojel k hofmistrovi a posměvačně pravil: "Žádám panství Jax!"
"Nejdřív musíte zvítězit," odtušil Khorg. Černý rytíř se zarazil. "Kdo je ten smělec!" zařval. Hofmistr ukázal na klidně sedícího Marka.
Rytíř se obrátil a zamířil k němu.
"Když chceš umřít, tak pojď. Už se nemůžu dočkat panství a hlavně baronky," rozchechtal se sprostě.
Mark vylezl na camexe a Ray mu sáhl pod pancíř a posílil ochranné pole.
Utkat se měli na vyvýšené pláni před hradem. Hofmistr vyšel na padací most a zbytek obyvatel se

nahrnul na hradby.
Khorg pravil zvučným hlasem: "Každý se postavíte na jeden konec pole, kde jsou připraveny dřevce. Souboj začne až na můj povel. Jestliže se dřevec zlomí, můžete se vrátit a vzít si nový. Kdo zůstane v sedle, vyhrává. Vpřed!"
Soupeři dojeli každý na svou stranu kolbiště. Zorg jistě vážil o dobrých čtyřicet kilogramů víc než Mark a na camexu vypadal přímo impozantně.
Ještě než dal hofmistr dohodnuté znamení, Zorg pobídl camexe a rozjel se proti Markovi. Zřejmě doufal, že bude mít vyšší rychlost než soupeř. Mark se rovněž rozjela plně 4se soustředil, aby protivníkův štít zasáhl doprostřed.
Náraz byl děsivý a Mark měl chvíli pocit, že narazil do kamenné zdi. Jen taktak nabyl rovnováhy a přinutil camexe k obratu. S potěšením zjistil, že Zorg se válí v prachu a dřevec má zlomený.
"Nic jsem nezapomněl," sdělil Rayovi. "Myslím, že můžu snížit intenzitu pole."
Zastavil před padacím mostem, seskočil a šel ke Khorgovi,jehož přísný obličej se ted rozjasnil úsměvem. Z hradeb se nesl radostný jásot.
"Rytíři Marku, vyhlašuji vás vítězem!"
"Marku, pozor! Zezadu!"
Zorg vstal a zaslepený nenávistí tasil meč a zákeřně za útočil.
Mark hbitě uskočil. Právě včas. Úder mečem, který mu měl rozpoltit lebku, jen škrtl o štít.
Hofmistr chtěl zakročit, ale Zorg ho surově odrazil štítem. Stařec zavrávoral a upadl. Mark však získal čas, aby rovněž vytáhl meč a postavil se mu na odpor.
Zorg zaútočil znovu a Mark se musel krýt štítem. Zorgova taktika spočívala v tom, že neustále postupoval kupředu a ze všech sil se rozmachoval mečem. Taktika sice primitivní, ale v jeho případě nadmíru účinná, protože měl nesmírnou sílu a byl o hlavu vyšší než Mark. Už po třech ranách mečem Mark cítil, jak mu ochabuje paže a omlácený štít ho chrání stále méně. Pochopil, že na to musí jinak, jinak ho soupeř dostane.
Zorg opět zvedl meč a spustil jej s řevem dřevorubce. Ale Mark, místo aby jeho útok odrazil, uskočil kousek stranou. Protivníka vlastní rozmach strhl a on zavrávoral. V té chvíli mu Mark uštědřil prudký úder do přilby. Každého jiného by to vyřadilo z boje, ale Zorg byl skutečně nezvykle odolný. Zaryčela hned zaútočil nanovo.
Mark ho hrotem zasáhl mezi náramenník a pancíř a propíchl mu rameno. Zorg zařval bolestí. Nevzdal se však a pokusil se znovu udeřit.
Mark ho odrazil kvintou a sekl ho do přilby. Tím boj skončil. Zorg klesl na jedno koleno. Ještě jednou se pokusil zvednout meč, ale bolest byla už příliš silná a zbraň mu vypadla z ruky.
Mark mu přitiskl hrot na hrdlo těsně pod přilbou a vyzval ho: "Vzdejte se, rytíři, nebo vás zabiju."
Zorg upustil pomalu štít a levou rukou si zvedl hledí. Ukázala se zpocená tvář. Hrubé rysy měl zrůzněné bolestí, ale z očí mu sršela nenávist.
"Uznávám porážku," řekl zvolna a srozumitelně. "Camexe si vemte, ale zbroj si ponechávám. Pokud ji chcete, budete mě muset zabít."
"Nepřeju si ničí smrt, ale vy rychle opusťte toto panství."
Zorg se pracně postavil na nohy a vrávoral pryč, provázen pískotem davu.
Mark spokojeně došel k hofmistrovi.
"Byl jste velice rytířský," řekl stařec, "ale obávám se, že to byla chyba. Hada je třeba zabít."
"Tím jsem skončil?" zeptal se Mark.
"Ještě ne, pane Marku. Na poslední chvíli se přihlásil ještě někdo." Ukázal na rytíře v lesklém brnění, který si hověl na sedačce a byl svědkem předchozího souboje.
Mark dal znamení, aby mu přivedli camexe, ale Khorg ho zadržel.
"To nebude třeba. Soupeř vás vyzývá k boji pěšmo. Nejdřív si ale můžete odpočinout."
"Rád bych si dal pohár kwistu," zasmál se Mark.
Hofmistr luskl prsty a už se k nim přihnali sloužící se stolečkem a baronka osobně přinesla nápoj. Tentokrát se šťastně usmívala. Podávala mu pohár, ale s obavou pokukovala po druhém rytíři, který dál seděl nedaleko padacího mostu a měl sklopené hledí.

Věděla, že dnes večer se stane ženou jednoho z nich. Raději by přijala Marka, který tak skvěle porazil Zorga, ale neznámý ji zas přitahoval svou tajemností.
Mark poděkoval kováři Vorfovi za dobrou práci. "Dejte sem štít," zabručel Vorf. "Trošku ho vyklepu, s tímhle byste se nemohl bít."
"Můžete použít Zorgův," navrhl hofmistr.
"Kdepak," zavrtěl hlavou Mark, "mně se ta zakrvácená sekyra nelíbí. To radši hvězdu, i když je omlácená."
4
Mark stál proti soupeři a čekal na hofmistrův signál. Vesničané se tísnili na hradbách, těšili se na podívanou a vzduchem poletovaly vtipné poznámky. Zorg jim už nehrozil, takže jim bylo srdečně jedno, kdo bude jejich pánem.
Khorg spustil paži a opatrně ustoupil několik kroků, aby uvolnil pole.
Ve srovnání se Zorgem byl nový soupeř slabší, ale rychlejší, což potvrdily už první údery, které si s Markem vyměnili.
Rytíř v lesklém brnění zaútočil asi pětkrát a vždy stejným způsobem. Jeho údery nebyly příliš prudké a neohrožovaly ani štít. Jediná nevýhoda spočívala v tom, že Mark přes štít protivníka asi na vteřinku neviděl. Uhodl, že by to mohla být nějaká finta. Jakmile soupeř pozvedl znovu meč, Mark zvedl štít jen do půli obličeje, takže viděl, jak rytíř hbitě uskočil a zaútočil z boku.
Mark odrazil úder tercií a zasáhl soupeře do přilby. Přiskočil k němu a přirazil na něj štít.
Chvíli stáli a přetlačovali se. Mark posunul pravou nohu za protivníkovu levou a přitlačil.
Rytíř padl naznak a upustil meč. Užuž po něm sahal, ale Mark mu přišlápl zápěstí a hrot svého meče mu přitiskl na hrdlo. V té chvíli zaklel. Jak protivník spadl, nadzvedlo se mu hledí a ukázala se tvář půvabné plavovlásky.
Modré oči ironicky zajiskřily a dívka se usmála. "Vzdávám se, rytíři. Už mi nemusíte šlapat na zápěstí."
Mark zvedl nohu a blekotal jakousi omluvu. Potom se zeptal: "Kdo jste a proč jste hrála tuhle komedii?"
"Když jsem se přihlásila," řekla mladá žena, "netušila jsem, že porazíte Zorga. Nechtěla jsem, aby se panství zmocnil on."
"To jste si myslela, že ho porazíte?"
"Chtěla jsem to aspoň zkusit. S kopím jsem neměla šanci, a tak jsem vyzvala k pěšímu boji. Použila bych vaši taktiku. Úskok a útok z boku."
"Ale u mě vám to nevyšlo."
"Zorg nemá tak rychlé reflexy jako vy a málokdo takový útok odrazí bez štítu."
Sbírala se ze země a Mark jí podal ruku na pomoc. Přijala ji. Sundala si z opasku váček.
"Ráda bych si svou zbroj ponechala, tudíž vám dávám dvacet zlaťáků. Přidám ještě dvacet, když hofmistrovi neprozradíte, že jsem žena." Vytušila, že Mark odmítne, a dodala: "Přijměte je, prosím. Mně to vůbec nevadí, a vy je budete potřebovat, abyste zmírnil bídu svých poddaných. Letošní zimu dost zkusili."
Mark přikývl. "Budiž."
"Netvařte se tak vztekle," rozesmála se. "Zlobí vás, že jste se bil s ženou?"
"To ne, ale mám vztek, když pomyslím na to, že jsem vám mohl ublížit. Nikdy bych si to neodpustil."
"Děkuji," odvětila plavovláska s úsměvem a po krátkém zaváhání dodala: "Zdá se, že jste bystrý mladý muž, proto vám dám něco jiného. Teď se stanete baronem z Jaxu. Až budete projíždět svým panstvím, nechte si ukázat místo, kde se říká U mrtvého stromu. Je tam opravdu obrovský suchý pahýl poblíž takového kopce. Půjdete asi třicet kroků ke kopci a tam poručíte kopat. Asi metr pod zemí najdete černý a křehký kámen. Když ho hodíte do ohně, bude hořet a hřát jako dřevěné uhlí."
Mark skryl překvapení nad naivním popisem uhlí a zeptal se: "Proč kopat v zemi, když na kopci je určitě spousta stromů?"
Neznámá krasavice suše odpověděla: "Omyl. Váš předchůdce je dal všechny vykácet. Velké kmeny prodal a menší nechal na topení. Letos v zimě se po prvních deštích sesula půda a skála se obnažila. Bude trvat staletí, než tam opět vyrostou stromy. Dělejte, jak chcete. Brzy se určitě uvidíme."
"Pak bych dal přednost jinému zápolení," neodpustil si tiše Mark.

Žena to však slyšela, pousmála se a řekla: "Kdoví, co nám přinese budoucnost."
Sklopila hledí a shýbla se pro meč. Mark byl rychlejší a zbraň jí podal.
"Neodcházejte ještě. To mi ani neřeknete, jak se jmenujete?"
"Dozvíte se to, až přijde čas."
"Vezměte si aspoň camexe. V tom brnění nemůžete odejít pěšky.""
"Děkuji, mám svého tamhle za keřem."
"Můžu vás doprovodit?"
"To je zbytečné. Vraťte se na hrad a oslavte zasloužené vítězství. Podívejte, už sem jde hofmistr."
Mark zamyšleně přešel padací most a kolem něj se nesl jásot. Khorg mávnutím ruky zjednal klid a zvučným hlasem oznámil:
"Jménem krále Czira jmenuji rytíře Marka baronem z Jaxu!" Obrátil se k Markovi a dodal: "Služebné vás zavedou do vašich komnat, kde si můžete odpočinout. Později vás doprovodím na hostinu, která uzavře tento den."
Mark, provázen Rayem, kráčel za dvěma čilými dívkami do velké komnaty v prvním patře hlavní věže. Místnost byla sice velká, ale stála v ní jen velká postel s nebesy, stůl, dvě křesla a velká truhla. Ve výklenku viděl ještě káď s vodou.
Dívky ho zručně začaly zbavovat brnění. Byly snědé, štíhlé, ztepilé a nebylo jim víc než dvacet. Součásti brnění pečlivě zavěsily na dřevěný stojan. Mark myslel, že hned odejdou, ale dívky už mu stahovaly i kabátec. Raději rychle vypnul silové pole, aby nevzbudil pozornost, a odepnul si opasek. Ten podal Rayovi. Pod nehybným androidovým pohledem ho dívky svlékly donaha a dovedly ke kádi.
Obě ho začaly mydlit a podivně se na sebe usmívaly. Markovi bylo zprvu stydno, ale potom se pod dotyky zkušených rukou uvolnil a oddal se sladkému snění. Když ho domyly, zvedly ho, zabalily do velkého bílého prostěradla a dosucha vytřely.
Jedna dívka se zatím zoufale hrabala v truhle a vyhazovala ven svršky.
"Nic po baronovi vám nebude," omlouvala se. "Dáme to přešít."
Zvedla Markovu košili a poznamenala: "Na poutníka ji máte ještě docela čistou, takže dneska to bude stačit. Teď si lehněte a odpočiňte si. Vrátíme se před večeří a oblékneme vás. Kdybyste něco potřeboval, stačí zavolat. Jste pán a můžete si přát všechno," dodala významně a vyzývavě se usmála.
Mark si však řekl, že nemá smysl se ukvapovat. Jakmile se za dívkami zavřely dveře, prohlásil, aby předešel Rayovým ironickým komentářům: "Takže máme za sebou plodný den. Zahnal jsem surovce, který terorizoval lidi, navíc jsme docela zapadli do prostředí. Jen doufejme, že hofmistr nezačne pátrat po našem původu."
"Těžko. Hodně nových baronů jsou venkované, kteří byli prostě silnější než jiní a svými předky se nechlubí. Když to vezmu kolem a kolem, tenhle systém je vlastně docela demokratický, protože vytváří vždy novou elitu."
"Ale ty ženské mají oči jako ostříži a příliš čisté prádlo nás málem prozradilo. Doufejme, že na to zapomenou. Musíme to dát do hlášení,"
"Už se stalo. Po návratu to přejde do hlavního počítače."
× × ×
Mark vešel do klenutého sálu osvětleného loučemi vonícími pryskyřicí. Uprostřed byl stůl a hofmistr mu ukázal na křeslo s vysokým opěradlem.
"Toto bude teď vaše místo."
Mladá baronka usedla po jeho pravici a hofmistr po levici. Správce Thur, Ray a jakási postarší žena s rozmrzelým výrazem byli dalšími hosty.
Baronka ukázala na ženu a řekla: "To je Myla, pane Marku, která má na starosti tento dům, zatímco Thur spravuje panství."
Dva sluhové přinesl kotlík s voňavou polévkou, kterou podávali v hliněných miskách. Přikusovaly se k ní křupavé placky.
Následovala jakási obrovská drůbeží pečeně, kterou před nimi naporcovali. Ray všechno pečlivě nahrával. Android pochopitelně nepotřeboval jíst, ale aby nebyl v takovýchto situacích nápadný, konstruktéři ho vybavili speciální dutinou v ústech, kde se potrava analyzovala a potom dezintegrovala. I

tato nepatrná energie sloužila k dobíjení atomové baterie.
Mark jedl s chutí. Vychutnával novou, neznámou krmi, která byla pro něj příjemnou změnou po aseptické a nevýrazné stravě na lodi. Často ho napadalo, že pozemšťané by si měli vzít z kuchyně těchto "primitivů" příklad.
"Přejete si ještě něco k jídlu?" zeptala se ostýchavě baronka.
"Báječně jsem si pochutnal. Takové jídlo bych si přál častěji. Ne, děkuji, stačí."
Atmosféra se zvolna uvolňovala, i správkyně hradu se přestala tvářit tak mrzutě.
"Zima byla zlá," vysvětlovala baronka Xena, "spotřebovali jsme skoro všechny zásoby. Přesto mám ještě trochu pálenky, která unikla lačnému hrdlu zesnulého barona."
Správkyně Myla vstala a za chvíli se vrátila s baňatým džbánem. Nalila všem a hofmistr Khorg zvedl svůj pohár. "Na vaše zdraví, barone z Jaxu. Nechť vás nebesa i nadále ochraňují."
Mark v pálence opatrně smočil rty. Voněla trochu jako bourbon.
Alkohol, čtyřicet pět procent, z místního ovoce. Není toxický, tedy aspoň ne v mírném množství, hlásil Ray. Dopili a hofmistr vstal.
"Musím jít. Zítra si společně projedeme vaše panství, aby všichni viděli nového pána."
Mark nevěděl, jak se zachovat. Rovněž vstal, pohlédl na baronku, která měla sklopené oči, a vracel se do komnaty.
Na skok se stavil ještě u Raye, potom vešel do své komnaty. Dvě služebné byly zrovna na odchodu a pozdravily jej se šibalským úsměvem.
Pokoj osvětlovala pouze čadící svíčka na stole. Mark si sedl do křesla a zul se. Vtom si všiml, že z pokrývek vykukuje hnědá Xenina hlava.
Krev se mu rozproudila rychleji. Rychle se svlékl. Zalezl pod pokrývku a přisunul se k baronce. Xena se ani nehnula, jen rty se jí chvěly. Mark ji něžně objal. Neodmítala ho, ale zašeptala: "Udělám vše, co si přejete, ale neubližujte mi, prosím."
Napadlo ho, že minulý baron musel být pěkný surovec. "Uvolněte se," řekl konejšivě. "Nestane se nic, co byste si sama nepřála. Povídejte mi něco o sobě."
A tak se dozvěděl, že Xeně je dvacet a že jí před čtyřmi lety zemřela matka. Podle místního zvyku otec opustil hrad a po turnaji, v němž se utkalo jedenáct rytířů, si ji vzal ten nejsilnější.
Mark poslouchal a rukou jemně hladil pevné sametové tělo. Zakrátko se rozechvělo, ale rozhodně ne strachem. Xena se k němu sama přitiskla a vzápětí se nechala unášet vírem nepoznané vášně.

5

Marka vzbudil paprsek slunce, vnikající do komnaty úzkým oknem. Jakmile se Xena zbavila počátečního strachu, ukázalo se, že je velice nadaná žákyně. Usnuli velice pozdě.
Otevřel oči a spatřil, že u postele klečí nejmladší služebná a usmívá se na něj.
"Paní baronka už vstala a dohlíží na přípravu snídaně, pane. Řekla mi, abych vám byla k službám ve všem, co si budete přát."
Její pohled ho nenechával na pochybách, o jaké služby jde.
"Když jsme paní oblékaly, vyprávěla nám, jaký jste skvělý muž. Jmenuju se Sama."
Markovi se na ni sice sbíhaly sliny, ale pak si řekl, že bude přece jen rozumnější, když nepodlehne.
"Děkuji, Samo, ale nerad bych nechal hofmistra čekat." Na stolečku našel džbán vody a břitvu s širokou čepelí, která mu připadala pro jeho plet poněkud nebezpečná.
Služebná mu naštěstí přispěchala na pomoc. "Dejte to sem. Vždycky jsem barona holila."
Tím Marka příliš neuklidnila, ale přesto si sedl na židličku.
"Můj předchůdce zahynul v boji?"
"Kdepak!" odfrkla si Sama. "Tak ztloustl, že se už ani nevešel do brnění. Zabila ho ta jeho nenažranost. Zadávil se kostí."
"Neřekl bych, že je ti po něm smutno."
Znechuceně se ušklíbla. "Vzal ho ďas a nikdo ho nelituje. Byl to hnusák, co nemyslel na nic jinýho než na jídlo a pití. A když se napil, byl surovej. Za sebemenší prohřešek nás dával bičovat do krve. A rád se na to díval. Ani paní baronku neušetřil. Potom si vybral jednu z nás, aby s ním sdílela lože. I tam se choval jako zvíře. Byla to hrůza, slyšet paní baronku řvát celé hodiny bolestí. Nebýt Thura, kterej jedinej se k ní

choval hezky, paní by se snad zabila. Když baron seděl na vašem místě, často jsem měla sto chutí mu podříznout krk."
Po holení se Mark rychle oblékl.
Vím, že jsi strávil příjemnou noc, připomněl mu jedovatě Ray, ale už tě čekají u snídaně.
Mark sešel do velkého klenutého sálu a u stolu našel stejnou společnost jako večer. K snídani byly placky a studený nářez. Xenina tvář zářila jako sluníčko a dívka byla uvolněnější než včera. Hofmistr si toho všiml, udělal jí poklonu a potom se otočil k Markovi.
"Navštívíme teď vaše panství. Thur mi řekl, že vlastníte pouze dva camexe. Toho, na kterém jste bojoval, a toho, kterého jste vyhrál na Zorgovi. Aby mohl jet s námi i Thur a paní baronka, požádal jsem dva muže ze svého doprovodu, aby zůstali na hradě. Vaše statečnost nám bude nejlepší ochranou."
Když na to Mark nic neříkal, Khorg na vysvětlení dodal: "Než jsem odjel ze Sygy, král se zrovna dozvěděl, že Byanové cosi chystají."
Značně primitivní kmen, který žije za kopci. Jsou to nomádi a žijí z chovu dobytka. Poslední zpráva o nich bohužel víc neříká, přispěchal Markovi na pomoc Ray.
Vyrazili na cestu. Hofmistr Khorg jel vedle Marka. "Vaše panství se rozkládá až k těm kopcům na obzoru," ukazoval. "Ty kopce jsou rovněž vaše, ale za nimi je už území Byanů. Na severu teče řeka, ale je bohužel dost rozmarná, jednou je v ní vody málo, podruhé příliš a pak zaplaví i okolní pole. Na jihu a na východě sousedíte s panstvím barona Stura. Až dojedeme ke kopcům, budeme se tamtudy vracet, abyste poznal hranice. Náš pan král má strach z malicherných tahanic o pár korců země. Ostatně máte štěstí, protože baron Stur je milý člověk a dobrý soused."
"Neměl bych ho co nejdřív navštívit?"
"To není třeba. Za čtrnáct dní se seznámíte v Syze. Král každým rokem pořádá slavnost, při níž noví baroni skládají slib,.věrnosti. Oslavy korunuje velký turnaj. Když jsem viděl, jak jste si poradil se Zorgem, nijak by mě nepřekvapilo, kdybyste zvítězil. Loni vyhrál baron Stur, ten bude velice tvrdým soupeřem."
Mark se v duchu ušklíbl. To bude zase podlitin.
"Máš nádhernou příležitost předvést své sportovní kvality. A pak - dobrý turnaj má v televizi vždycky velkou sledovanost," ozval se Ray.
Služba pro dohled nad primitivními planetami si totiž vylepšovala rozpočet prodejem nejlepších záběrů různým televizním společnostem. Díky své autentičnosti měly vždy větší úspěch než studiové rekonstrukce.
"Až mě nějaký režisér uvidí, jak trpím, třeba mi nabídne hlavní roli, co?"
Mlčenlivý dialog přerušil hofmistr. Skupinka jela podle pole, kde rostla jakási vysoká plodina s palicemi připomínajícími kukuřici.
"To je mab," informoval Marka Ray. "Takový hybrid pšenice a kukuřice, bohatý na proteiny a glycidy. Je základem zdejší výživy, dělají z něj placky, které jsi měl dneska k snídani."
"Thure," řekl hofmistr, "i přes krutou zimu budete mít pěknou úrodu. Tak krásné palice jsem už dlouho neviděl."
"Má pravdu," doplnil Ray. "Palice se za posledních padesát let zdvojnásobily."
Thur zaváhal, nejistě se podíval na Marka a řekl: "Baron nechtěl vytvářet zásoby, takže mi na osev zbyl jen malý pytel. Naštěstí se dobře znám se správcem barona Stura. Ten mi se souhlasem svého pána, poskytl zrní."
"To bylo od pana barona velice laskavé," řekl Mark, "ale po sklizni nesmíte zapomenout dluh vrátit."
O kus dál se střídala neobdělávaná půda s loukami. Thur na ně ukázal a pokračoval: "Také jsem zkoušel napodobit, co dělají u sousedů. Jeden rok necháme půdu ležet ladem, další rok vysejeme píci pro dobytek a teprve třetí rok na ní pěstujeme mab."
Tady vidíš značný pokrok, komentoval Ray trojhonné hospodaření známé i na Zemi, to musíme dát do hlášení.
V poledne zastavili na jednom chudém statku, kde mohli pouze uhasit žízeň. Kolem sice byla hojnost lučin, ale Mark viděl jen několik rohatých zvířat, připomínajících pozemské buvoly.
Ověřil si však, že neznámá dívka mluvila pravdu, protože spatřil kopec obnažený až na skálu.

Na zpáteční cestě se s nimi hofmistr rozloučil, protože se musel vrátit do hlavního města.
"Barone z Jaxu, nyní jste pánem tohoto panství. Je na vás, abyste je dobře spravoval, a nepochybuji o tom, že se svého úkolu zhostíte se ctí. Uvidíme se za čtrnáct dní v Syze, kde budu mít tu čest představit vás králi."
Když se vrátili na hrad, Thur je ještě provedl po vesnici. Byla tam menší tkalcovská dílna zpracovávající rákos, který rostl na břehu řeky. Mark navštívil kováře, který mu s pýchou předvedl dílnu. Marka zaujala malá, vynalézavě zbudovaná vysoká pec z hlíny, z níž Vorf získával celkem kvalitní železo.
"Máš tuhle pec už dlouho?" zeptal se Mark.
Kovář se podrbal na hlavě. "Abych se přiznal, poradil mi to kolega, co pracuje u barona Stura. Dodal mi takovou žlutou zem výměnou za dřevěný uhlí, co pálíme v lesích."
Mark se zamyšleně vracel na hrad. Xena ho už čekala. "Pane, měl byste nyní jmenovat správce. Možná by to měl být váš sluha."
Když Mark nic neříkal, váhavě pokračovala: "Nicméně bych vás ráda požádala o laskavost. Thur je věrný služebník. Najděte mu nějaké místo, kde uplatní své schopnosti." Podala mu jakýsi klíč. "Je od truhly, kde baron uschovával svůj poklad. Ale truhla je prázdná. Všechno jsme utratili letos v zimě, jen abychom naplnili žaludek mého nebožtíka."
Mark poslal pro Thura.
Když Thur vešel, Mark seděl v pracovně v křesle a před ním na stole stála okovaná truhlička.
"Proč není na pastvinách víc buvolů, ve stájích víc camexů a proč na dvorech nepobíhá více drůbeže?"
"Baron dal v zimě všechno porazit. Rád dobře jedl. Když dostal chuť na kýtu, neohlížel se na nic."
"Jak jsme na tom se zásobami zrní?"
"Budete mít dostatek jídla až do příštích žní," ozvala se Xena. "A navíc strávíme čtrnáct dní v Syze."
"My snad, ale co naši poddaní?"
Thur jen pokrčil rameny. "Už měsíce se musí spokojit jen s polévkou z kořínků a hmyzu. Sem tam uloví nějakou tu krysu."
"To nejsou v řece ryby?"
"Jsou, ale jak je chytit? Když je sucho, pak někdy najdeme nějakou v tůních."
"Tohle musíme změnit," zabručel Mark.
Vytáhl z kapsy váček, který dostal od neznámé, a vysypal jej do truhličky.
"To je celý náš majetek," usmál se. "Svěřuji ti ho do správy, Thure."
Thur mu chtěl děkovat, ale Mark ho zarazil. "Dej se hned do díla. Kup víc camexů, budete je potřebovat při obdělávání polí, u kováře jsem si všiml, že máte pluh."
"Daroval nám ho správce barona Stura. Nevěřil jsem tomu, ale ujišťuji vás, že obrací zem mnohem rychleji a dostane se hlouběji než motyka."
"Dále je třeba zvětšit stádo buvolů," pokračoval rychle Mark, "koupit mladou drůbež na výkrm, a hlavně zrní, abychom uživili lidi do příštích žní." Podal. správci klíček od truhly. "Rozumnější bude, když ho budeš mít u sebe. Utrať klidně všechno. Myslím, že tvůj přítel ze sousedního panství ti kýžené zboží opatří."
Thur padl na kolena a oči se mu zalily slzami. "Poslechnu vás ve všem, pane, splním každičké vaše přání a rozkaz. Konečně nám svitla naděje!"
Mark zrozpačitěl a obrátil se k baronce. "Drahá Xeno, nemyslíte si, že nějaká večeře, byť skrovná, by přišla vhod?"
Připomněl jí tak povinnosti paní domu. Zvedla se a odešla. Thur ji následoval.
"Jednáš moudře," poznamenal Ray, "ale nezapomeň, že za měsíc končíme a musíme zmizet. Nevyvolávej v nich tedy tolik naděje, aby pak nebyli příliš zklamáni."
6
"Tady je ten mrtvý strom," řekl Thur.
"Po pohnuté, ale velice příjemné noci s Xenou se Markovi klížily oči. Zvědavost však zvítězila nad ospalostí a malátností. Požádal Thura, aby vzal deset mužů a vůz a šli s ním.
Když dorazili k suchému stromu, Mark udělal třicet kroků a ukázal pod sebe:
"Thure, tady ať vykopou jámu."

Správce sice nechápal proč, ale na nic se neptal a rozdělil úkoly.
Práce šla rychle kupředu a zakrátko narazili na vrstvu černého kamene. Ray z něj krumpáčem nalámal značné množství, které naložili na vůz.
Velice výhřevný antracit, řekl Ray, který nález hned zanalyzoval. Skvěle se jim bude hodit do těch primitivních vysokých pecích.
Když se vrátili na hrad, Mark dal odvézt uhlí kováři, který si předešlý den stěžoval na nedostatek dřevěného uhlí. Obr si černé kamení prohlížel dost nedůvěřivě.
"Tyhle kameny dej do pece. Můžeš je taky smísit s tou žlutou zemí, abys získal ocel. Tvůj kolega ze sousedního panství je jistě používá taky," poradil mu Mark, poklepal ho po rameni a šel do hradu.
Potom si pozval Thura.
"Jsi mladý, inteligentní, silný a odvážný. Navíc si myslím, že nejsi netečný k baroničiným půvabům."
Předstíral, že nevidí, jak se mladík začervenal, a pokračoval: "Nechápu, proč ses nepřihlásil do turnaje."
Thur se zachmuřil a sevřel pěsti. "Bylo jasné, že baron s tím svým obžerstvím už dlouho nevydrží. A tak jsem střádal peníz po penízku, nic jsem si nedopřál. S Vorfovou pomocí jsem dal dohromady už skoro celou zbroj, bez ní bych se nemohl ani přihlásit. Potom nastala zima a s ní hlad. Barona však osud poddaných ani za mák nezajímal. Aby nějak přežili, prodal jsem všechno, nakoupil za to mab a potají jsem jej lidem rozdělil."
Mark se zamyslela pokýval hlavou.
"Pokud tomu rozumím dobře, pak tobě vděčím za to, že nevládnu na hřbitově." Dal Rayovi znamení a ten vytáhl z kapsy dvacet zlaťáků.
Jestli budeš pokračovat takhle, neodpustil si přitom, musíme se brzy vrátit na loď a vyrobit si další.
Thur váhal, ale Mark ho nutil. "Jen si to vezmi. Tohle zlato je moje a můžu s ním zacházet, jak se mi zlíbí. Nemám rád dluhy."
Správce se stále nemohl rozhodnout, a tak mu Mark vysvětlil: "Jsem potulný rytíř, který se nerad váže na jedno místo. Za pár měsíců, možná už za pár týdnů se třeba rozhodnu, že pojedu dál, pokud nějaký souboj předčasně neukončí můj život. Budu mnohem klidnější, když vím, že mým nástupcem budeš ty. Nicméně si s tímto darem vymiňuji jedno..."
Thur se na něj podezřívavě zahleděl. "A sice, pane?"
"Přeju si, aby ses denně s Rayem učil ovládat meč. K vítězství nestačí síla a odvaha, ale chce to i nějaké znalosti. Uvidíš, Ray ti bude skvělým učitelem."
Thurovi se rozzářila tvář a peníze přijal.
Mark pokračoval: "Rovněž tě pověřuji, že smíš utěšit baronku, bude-li to potřebovat. Vím, žes to dělal, když byla zoufalá, a já ti za to děkuji."
Správce odpověděl poněkud roztrpčeně. "Pochybuji, že bude mít zájem o mé služby. Od té doby, co jste se tady ukázal vy, má oči jen pro vás a zapomněla, že vůbec jsem."
"Tomu nevěř. Velice si tě považuje."
Thur si ukládal peníze do kapes.
"Pojď, dáme si první lekci," vyzval ho Ray. "Ve vedlejší budově jsem našel cosi jako zbrojnici, ale podle prachu, který tam leží, do ní zřejmě nikdo moc nechodí. Nikdo nás nebude rušit."
× × ×
Mark se slastně protáhl. Měl za sebou příjemný týden. Noci s Xenou byly stejně bouřlivé jako něžné. Nutno dodat, že po dvě jitra služebná Sama svou paní ve všem zastoupila.
Přes den projížděl s Thurem panství. Zajímal se především o břehy řeky. Nenápadně navrhl, že z pružných rákosů lze vyrobit sítě. Den nato si už pochutnával na vynikající pečené rybě. Zbytek úlovku rozdělili mezi vesničany.
Teď se pomalu oblékal a přitom hovořil s Rayem. "Možná bychom tuhle misi mohli zkrátit, protože výsledek je jasný: primitivní obyvatelstvo na mírném stupni vývoje." Ale zamrkal, aby dal androidovi najevo, že tomu sám nevěří a že to říká jen kvůli záznamu.
Ray nehnul ani brvou a odpověděl: "Nesouhlasím. Naše pozorování je dost povrchní a musíme využít veškerý přidělený čas. Čeká nás ještě návštěva Sygy, kde poznáme zdejší šlechtu. Navíc mě zneklidňuje pár detailů. Spočítal jsem si, že je velice malá pravděpodobnost, aby někdo jen tak náhodou vyšlechtil

tak kvalitní zrno mabu. K takovému výsledku by se za normálních podmínek dalo dospět tak za dvě stě až pět set let. Taky by mě moc zajímalo, jak ta tvá neznámá přišla na to ložisko uhlí. Podrobně jsem si prohlédl okolí, ale nikde žádná žíla nevystupuje na povrch."
Mark ukončil debatu s pokryteckým povzdechem. "Co se dá dělat. Budeme tedy pokrčovat. Jak jsi daleko s Thurem?"
"Je to pilný žák. Vstává o hodinu dřív a prosí mě o další lekci a vyhledává mě při každé volné chvilce. Připravil jsem pro něj zrychlený kurz s určitým počtem útoků a obran, ale měl by mu bohatě stačit."
Mark navštívil kováře Vorfa, který před ním na uvítanou mával mečem.
"Pane," řekl, "tohle je moje mistrovské dílo. Včera jsem ho ukoval z oceli, kterou jsem získal díky těm černým kamenům. Přiznám se vám, že jsem tomu příliš nevěřil. Ale takovou ocel jsem ještě nevyrobil!"
Mark si prohlédl lesklou čepel.
"Naprosto běžná ocel. V rentgenu v ní nevidím jediný kaz," ozval se Ray pochvalně.
"Darujeme jej králi. Ještě dopracuj rukojeť a udělej k ní chránič z té nejlepší oceli."
Mark se obrátil k Thurovi. "Až tenhle zázrak baroni uvidí, budou chtít taky něco takového. Můžeme s tím obchodovat. Ze zisku rozšíříme kovárnu a zvýšíme těžbu černých kamenů, po kterých bude rovněž poptávka."
Pokračovali v obchůzce.
"Správce barona Stura měl pochopení," hlásil Thur. "Už mi dodal hodně pytlů zrní, prodal čtyři camexy a čtyři buvoly. Navíc ten váš zvláštní způsob lovu ryb je velice účinný a levný. Leckdo už má denně k večeři rybu." Zaváhal a dodal: "Nicméně vám musím sdělit, že jsem utratil už přes třicet zlaťáků."
"To nevadí," uklidnil ho Mark. "Hlavní je„ že každý má do příštích žní co jíst."
7
Mark trpělivě čekal na chvíli, kdy bude představen králi. Večer přijel do Sygy spolu s Rayem, Xenou a dvěma sluhy, kteří nevynikali ani mládím, ani zvláštním důvtipem. Vybrala si je však baronka, a proto nic nenamítal.
Syžský hrad byl obrovský, měl osm věží a dvojitou hradbu. Vybudován byl na skalnatém ostrohu nad ústím řeky do oceánu.
Pod hradem se rozkládalo město. Bylo to typické středověké město s úzkými, pitoreskními uličkami. Dlouho se jimi procházeli a Ray nahrával.
"Za padesát let se nic nezměnilo," řekl nakonec. "Život i technika zůstaly na stejné úrovni."
Když dorazili na hrad, hofmistr se s nimi srdečně přivítal a komorník jim ukázal jejich světnice.
Každým rokem se na hrad na královo pozvání sjížděli všichni vazalové a na nádvoří teď panoval pěkný zmatek. Jako poslední byl králi představen nejčerstvější baron
Mark. Král byl statný čtyřicátník s kulatým obličejem rámovaným krátkým černým vousem. Seděl na vyřezávaném trůnu s vysokým opěradlem. Po jeho pravici stál hofmistr a představoval vazaly. Ti před králem poklekali, skládali přísahu věrnosti a předkládali mu dary.
Mark je napodobil. Odpřísáhl věrnost a potom řekl: "Rád bych vám přivezl dar stejně jako ostatní baroni. Dar, který by byl hodný vašeho majestátu, ale hofmistr vám potvrdí, v jak mizerném stavu je mé panství. Leč klenoty a zlato jsou jen ozdůbky, které musí ustoupit před ocelí zbraně. A tato zbraň má výjimečnou tvrdost."
Král se zasmál hlubokým hlasem. "Žádný jiný dar by mi nebyl milejší, barone z Jaxu. Hofmistr mi vyprávěl o vaší statečnosti a o Zorgově proradnosti. Abych mu zabránil v dalších nečestných skutcích, dal jsem ho navždy vykázat ze svého království. Nechci vás ale zdržovat. Jděte se připravit na velký turnaj, který zanedlouho začne. Ještě si promluvíme večer na hostině."
Mark se s Rayovou pomocí oblékl do brnění a sešel na hradní nádvoří, kde se už tlačili rytíři, jejich sluhové a camexové. Hofmistr mu naštěstí přispěchal na pomoc.
"Řekl jsem si, že ještě neznáte zdejší zvyky. Pojďte, turnaj se bude konat mezi hradbami. Jste ve třetí skupině."
Na volném prostranství mezi hradbami bylo zbudováno kolbiště, na němž se mohlo současně utkat dvanáct soupeřů. Král, královna a hodnostáři se usadili na tribuně, zatímco prostý lid se mačkal na hradbách.

Hofmistr svěřil Marka vyšňořenému heroldovi, který mu na velkém pergamenu ukázal pořadí soubojů. Zazněly trubky a prvních dvanáct rytířů se střetlo za řinčení zbraní. Vítězové se vraceli na svá místa a poraženým pomáhali sluhové na nohy.
"Jste na řadě, rytíři," řekl herold. "Třetí skupina!"
Ray pomohl Markovi do sedla a seřídil mu silové pole. Nakonec mu podal dřevec s tupým hrotem, byl to přece přátelský turnaj.
Mark bez zvláštních potíží postupně porazil čtyři soupeře. Seděl pak na stoličce a osvěžoval se kwistem.
"Byl jste skvělý, pane Marku," blahopřál mu hofmistr. "Postupujete do závěrečného zápolení. Musím vás však upozornit, že vás čeká velice silný soupeř, a to baron Stur, který vyhrál už loni."
Mark sklopil hledí a čekal na povel. Úzkým průzorem viděl soupeře v nahnědlém ocelovém brnění a se štítem, na němž se červenal květ.
Mark popohnal camexe a namířil dřevec na rudý květ na baronově štítu. Náraz byl neskutečně prudký. Mark cítil, jak ho neuvěřitelná síla sráží ze sedla. Třebaže dopad zmírnilo silové pole, i tak byl kontakt se zemí dosti bolestivý. Hlava se mu točila, pracně se zvedal na nohy a s překvapením zjistil, že jeho protivník dřepí rovněž na zemi o dvacet kroků dál. Rychle si snížil intenzitu pole, protože jakýsi sluha už mu spěchal na pomoc. Soupeři zvolna došli ke královské tribuně.
"Vzhledem k tomu, že souboj na kopí o vítězi nerozhodl, pokračuje se s cvičnými meči, dokud se nepřesypou hodiny," prohlásil hofmistr.
Na královo znamení dvě pážata přinesla po těžkém meči se ztupeným břitem a hrotem. Soupeři se dvorně pozdravili a souboj začal.
Mark si chtěl protivníka nejdříve vyzkoušet, a proto se zatím jen bránil. Údery byly prudké a rychlé. Mark odrazil tři výpady zleva a pochopil, že soupeři jde o to, aby snížil štít. Hned následující výpad byl veden na hlavu. Mark jej na poslední chvíli odrazil kvintou, přešel do útoku a zasáhl protivníka do přilby, ale ten jako by ránu ani nevnímal. Souboj trval dlouho. Markovi se ještě dvakrát podařilo udeřit soupeře do hlavy a jednou do lokte, ale sám schytal ránu na čelo a smutně si pomyslel, že bude mít zase bouli jak holubí vejce.
Třebaže byl trénovaný ve všemožných sportech, začínala se na něm projevovat únava. Po čele mu stékaly potůčky potu a pálily ho do očí. Svaly pravé ruky ho bolely a připadalo mu, že meč je stále těžší.
"Narazil jsem na nějak tvrdého protivníka!" poslal Rayovi mentální vzkaz.
"Na mnohem tvrdšího, než si myslíš. Přehrávám si záznam vašeho souboje. Má rovněž silové pole, ale nastavené na silnější výkon."
Marka toto sdělení natolik překvapilo, že polevil v ostražitosti a výpad odrazil na poslední chvíli. Vztekle zaútočil a vyrazil baronovi štít z ruky.
Odměnil ho bouřlivý jásot. Baron se však necítil poražený a přešel do útoku.
Mark si uvědomil, že Stur ovládá tu nejlepší šermířskou techniku. Pochopil, že mu štít překáží ve výhledu, ustoupil tedy a obloukem ho odhodil.
Diváci se domnívali, že jde o rytířské gesto, a uznale zatleskali.
Zdálo se, že souboj snad nikdy neskončí. Výpad, obrana, výpad, obrana...
Mark už byl tak vyčerpaný, že by se nejradši vzdal. Ale potom se přiblížil ke Sturovi natolik, že slyšel jeho sípavý dech. Vzpomněl si na poslední zkoušku při přijímačkách do Služby. Tenkrát měl proti sobě také silného protivníka a slyšel, jak chraptivě dýchá. Pochopil, že je rovněž na konci sil.
Zaťal zuby a přešel do útoku.
Těžko říct, jestli by nakonec vyhrál, nebo ne, protože hofmistr souboj přerušil.
"Vyměřený čas uplynul! Vyhlašujeme barona Stura a barona Jaxe za vítěze turnaje."
Dav jásal a oba muži předstoupili před královskou lóži. Baron Stur si sundal přilbu.
Ukázala se příjemná tvář a krátce zastřižené plavé vlasy. Rysy měl však ztrhané únavou a po tvářích mu stékaly velké kapky potu.
"Baroni, blahopřeji vám k vaší udatnosti," pravil král. Zvedl nad hlavu váček zlata a dodal: "Letos budeme muset cenu rozdělit."
Baron Stur však zavrtěl hlavou. "Domnívám se, Výsosti, že by ji měl celou dostat můj protivník. Za prvé jsem ji získal už loni. Za druhé prokázal rytířství tím, že odhodil štít. Za třetí musí ulevit svým poddaným

od nesmírné bídy. Za krátkou dobu už toho dokázal hodně, ale škody způsobené jeho předchůdcem jsou značné a myslím si, že výhru vynaloží ve prospěch vašeho království."
"Budiž," přikývl král a za všeobecného jásotu předal váček Markovi. Nato opustil tribunu v doprovodu královny, statné mladé hnědovlásky.
Baron Stur se na Marka srdečně usmál. "Více se seznámíme dnes večer," řekl, "ale myslím, že teď by nám přišla vhod pořádná koupel. Takhle jsem se v životě nezpotil."
Mark zvolna došel k Rayovi a s ním vešel do své komnaty.
"Tvůj protivník měl stejný pás jako ty. Řekl bych, že má větší generátor, ale určitě ne výkonnější. I když přes to brnění to nemůžu určit tak přesně."
"Myslíš, že je to někdo z Pozemské unie, který překročil zákony a usadil se na Rygu?"
"Nevím. Ale jedna věc mě mate. Rovněž rádiem komunikoval s někým na hradbách, ale dialog byl příliš krátký, takže jsem příjemce nestačil lokalizovat. Chytil jsem to vysílání spíš náhodou. Než jsem se stačil naladit na správnou frekvenci, zachytil jsem jen konec, ale můžu tě ujistit, že to není žádný jazyk, kterým se hovoří v Unii."
"Máš ale univerzálního překladatele."
"Nato bylo ale málo prvků. Potřebuji zachytit delší sekvenci."
V komnatě Marka přivítala nadšená, ale praktická Xena. Už měla připravené vědro horké vody a Mark se do něj s chutí ponořil.
Osvěžený si pak lehl na postel a mladá baronka nedala jinak, než že mu namasíruje záda, což přirozeně skončilo úplně jinak, v chichotání a zrychleném dechu.
Ray jenom zvedl oči ke stropu a raději se ztratil.
8
Mark a Xena se na chvíli zastavili na prahu sálu, plného baronů a jejich drahých poloviček. Místnost osvětlovalo množství loučí a jejich svit se odrážel od pestrobarevných oděvů.
V té chvíli k nim přistoupil usměvavý baron Stur s rozpřaženou náručí. Měl na sobě elegantní šarlatový kabátec. Mark si hned všiml, že má i široký, na pohled kožený opasek s obrovskou přezkou.
"Už jsem na vás čekal, pane Marku," řekl. "Rád bych vám představil svou choť Toru."
Ustoupil stranou a ukázal na vysokou mladou plavovlásku ve zlaceném rouchu s hlubokým výstřihem, odhalujícím pár ňader, jež by se hravě dokázala obejít bez podprsenky, kdyby tuto součást oděvu na planetě znali.,
Mark se neubránil překvapení. Byla to ona neznámá, se kterou se bil a která mu řekla, kde najde ložisko uhlí. I ona měla zlacený opasek se zdobenou přezkou, v níž se klidně mohl skrývat generátor.
Mark se jí uklonil a baron ironicky prohodil:
"Možná jste se už někde setkali, ale přesto byste se měli seznámit." Obrátil se ke Xeně: "Má drahá, dělejte mi chvíli společnost. Představím vás královně a dvorním dámám."
Xena se při představě takové pocty zapýřila a s baronem odešla.
Tora osaměla s Markem. "Jste nějak zasněný, rytíři," řekla lehkým tónem. "Když jsem viděla, jak se bijete s mým chotěm Horim, chápu, proč jsem musela prohrát. Je chudák samá modřina."
"A není sám!" rozesmál se Mark. "Svaly mám celé ztuhlé a na hlavě bouli jako hrom."
Tora ho lehce pohladila po hlavě. "Vážně. Chtělo to pořádnou odvahu pokračovat v boji!" Potom změnila téma. "Dozvěděla jsem se od svého správce, že se k poddaným chováte velice velkoryse."
"Copak se mám nechat vámi zahanbit? Ve skutečnosti je živíte vy."
"Nevidím v tom žádnou zásluhu. Dostali jsme za to zaplaceno."
"Ale dodali jste nám zrní a dobytek."
"Nu a co? Přede žněmi je potřeba vyprázdnit sýpky, aby se do nich vešla nová úroda. Dobytka je na pastvinách až příliš a vyžírá trávu až na kořínky. Chcete-li prodávat, musíte umět dát úvěr."
Mark při této základní lekci ekonomie potlačil úsměv a převedl řeč na jejich rudný důl.
"Už několik let těžíme tu žlutou zem, která dává zřejmě docela kvalitní železo."
Mark vážně pokyvoval hlavou a odpustil si ironické poznámky. Podle Rayových analýz ta hornina obsahovala přes 45% železné rudy.
"Nabídněte mi rámě," řekla Tora. "Přišel král a začne hostina. Díky vaší udatnosti sedíme u čestného

stolu."
Zakrátko Mark seděl proti králi, po jehož pravém boku byla královna a po levém hofmistr. Tora měla proti sobě královnu a Xena měla po boku Marka a Horiho. Hori na ni zřejmě silně zapůsobil, protože se k němu každou chvíli nakláněla a šeptala mu cosi do ucha.
Hodokvas byl veselý, krmě střídala krmi, od paštiček po drůbež na různé způsoby, a vše hojně zalévali kwistem.
Když se hostina chýlila ke konci, král se naklonil k Markovi. "Jsem rád, že jste zvítězil. Dobře vím, jak šlechetně spravujete své panství, a přeji vám, abyste i nadále šel touto cestou. Kdyby všichni baroni byli tak moudří jako vy, mé království by jen vzkvétalo. Svou statečnost budete moci prokázat i jinak. Obdržel jsem velmi zlé zprávy. Byanové zvedají hlavy a není vyloučeno, že na nás zanedlouho zaútočí. Jistě je vám známo, že vaše panství je jejich útoku nejvíce vystaveno. Spoléhám na vás, že dáte pozor a útočníka zdržíte, abych stačil shromáždit vojsko."
Po závěrečném přípitku na počest vítězů turnaje král všechny pozval na zítřejší hon a poté se odebral do svých komnat. Šlechtici vstali, tedy aspoň ti, kteří toho byli ještě schopni,.protože kwist tekl skutečně proudem.
Tora se na Marka tajemně usmála a pošeptala mu: "Přál jste si utkat se se mnou v dalším souboji. Možná přišla vhodná chvíle."
Marka to trochu vyvedlo z míry a podíval se na Xenu a na Horiho.
Hori mu stiskl loket a usmál se. "Nejste k Toře příliš dvorný."
Mark celý zmatený odpověděl: "Prostě se vám nechci znelíbit."
Baron se rozesmál a ukázal na sál, kde se podle jakési záhadné logiky vytvářely páry. "Zřejmě nevíte, že při královských hodokvasech si partnery vybírají ženy a nikdo se nesmí zpěčovat. Aspoň trochu jim to vynahrazuje úděl, že si musí bez odmluvy vzít toho, kdo vyhraje jejich panství, ať se jim líbí, nebo nelíbí. Takže pokud vás Tora poctila svým zájmem, využijte toho bez váhání a bez jakýchkoli výčitek."
Víc už neřekl, protože Xena ho zatáhla za rukáv, aby mu dala najevo svůj zájem, dřív než se ho zmocní jiná žena.
Mark se usmál, podal Toře ruku a zabručel: "Jsem vám k službám, baronko."
9
Lovci ponechali camexy na starost několika sluhům a vytvořili rojnici na okraji lesa, který honci obstoupili z druhé strany.
Aby se Mark dostal na místo, které mu přidělil hofmistr, musel přejít polem dozrávajícího mabu.
"Všimni si, že tady jsou palice mnohem menší," upozorňoval ho Ray.
Mark se maně podíval na barona Stura, který kráčel o sto metrů dál s Torou.
"Po celou dobu jízdy se tiše o čemsi bavili," pokračoval Ray, "a to vysílačkou. Všechno jsem nahrál, ale zatím nerozumím. Opět si zapnuli ochranné pole, měl bys je tedy napodobit. Honci brzy vyženou z lesa forexy. Jsou to přerostlí kanci s dlouhými klektáky ostrými jako břitvy."
Lovci neměli pancíře a vyzbrojeni byli pouze oštěpy: jít s nimi na takovou zvěř už vyžadovalo jistou odvahu.
Lovci se seřadili před lesem. Neslo se k nim drsné halekání honců. Vtom se ozvaly výkřiky hrůzy a z lesa vyběhlo několik mužů, bledých a křičících strachem.
Měli takový strach, že se nezastavili ani před králem, aby mu vysvětlili, oč jde. Tajemství se však brzy vysvětlilo. Za hrozivého zvuku lámaných větví se z lesa vynořila příšera.
Připomínala pozemského škorpiona, byla však vysoká dva metry, široká tři a dlouhá možná i osm metrů. Navíc měla vztyčený dlouhý ocas s ostrým bodcem. Postupovala pomalu a cvakala ohromnými klepety.
Lovci začali ustupovat do mabového pole.
Jeden z nich však nebyl dost rychlý. Potvora se přiblížila mnohem rychleji, než by daly tušit její rozměry, a sevřela muže pravým klepetem. Bolestný řev přerušil prudký pohyb ocasu. Bodec zřejmě obsahoval smrtelný jed. Nešťastník se zkroutil v křeči a byl konec.
Klepeta roztrhala kořist a pod krunýřem se ukázala tlama plná zoubků. Začala hostina.
Ten pohled vyděsil většinu rytířů natolik, že se dali na útěk. Kolem krále se shromáždila jen hrstka statečných.

"Rayi, kde se ta mrcha vzala?" zeptal se Mark.
"Naši předchůdci se o ní nezmiňují. Mám ji dezintegrovat?"
Ne, aspoň ne před tolika svědky. Porušili bychom tak zákon o nevměšování. Ale na druhou stranu jí nemůžeme dovolit, aby zničila Sygu."
Škorpion sežral obět a znovu zacvakal klepety. Mark zatím natrhal plnou náruč mabu.
"Rayi, zapal to. Vítr jde správným směrem. Pokusíme se tu mrchu obklíčit ohněm."
Stvoly mabu byly dostatečně suché a snadno se vznítily. Mark a Ray se rozběhli každý na jednu stranu. Hori s Torou hned pochopili, oč jde, a běželi jim na pomoc.
Škorpion byl zakrátko obklopen plameny. Stvoly mabu však hořely příliš rychle a zhasínaly. Hrozilo nezbezpečí, že netvor vyhasínajícím ohněm projde.
"Rayi, předstírej, že házíš louč, a mrskni po něm zápalným granátem."
Android poslechl. Všechny pohled na příšeru natolik hypnotizoval, že si nikdo nevšiml asi třícentimetrové kuličky, která se škorpionovi zakutálela pod hrudník. Vzápětí už vzplál oranžový plamen, který, splynul s ohněm zapáleného mabu.
Zápalný granát vydával takový žár, že okamžitě spálil škorpionovi hrudník a nohy. Potvora několikrát poskočila a šířil se od ní zápach spáleného masa.
"Legenda nehovoří pravdu," řekl Mark. "Škorpion obklopený plameny nespáchá sebevraždu. Nahrál jsi to, Rayi?"
"Ovšem, tohle jistě dobře prodáme."
Král, celý pobledlý a s čelem zbroceným potem, se přiblížil k Markovi.
"Takové zvíře jsem v životě neviděl. Pouze váš důmysl a vaše odvaha ji zdolaly. Odměnou za tento čin vás jmenuji hrabětem se všemi výsadami příslušejícími tomuto titulu."
Mark chtěl před králem pokleknout, ale Czir ho hned zvedl a přátelsky jej objal.
"Vraťme se," nařídil. "Jinak ti, co utekli, všude rozhlásí, že jsem zahynul, a začnou se bít o trůn."
Šťastně se dostali ke camexům a rozjeli se do Sygy.
"Něco takového muselo vyjít přímo z pekel!"
Starý hofmistr potřásl hlavou. "V jedné prastaré pověsti se vypráví, že jakýsi rytíř po dlouhé plavbě přistál na ostrově obydleném strašlivými draky. Jejich popis by odpovídal tomuto zvířeti."
"Ale hofmistře, to jsou jen pohádky pro děti! Tenhle netvor byl živý!"
Králův návrat uklidnil paniku, která zavládla v městě. Obyvatelé už prchali pod ochranu hradu. Když opět zavládl klid, král se obrátil k Markovi.
"Hrabě, zasloužíte si odpočinek. Dnes večer jste samozřejmě mými hosty. Nebudeme mít sice forexe, ale kuchaři nám připraví něco jiného a stejně chutného."
Xena, která se už obávala, že bude opět vdovou, projevovala při Markově návratu bouřlivou radost. Mark musel předstírat nesmírnou únavu, jinak by byla radost přešla ve výraznější důkaz náklonnosti. Lehl si tedy a dělal, že spí. V duchu se spojil s Rayem, který byl ubytován s ostatními sluhy.
"Myslím, že už brzy rozluštím jazyk těch dvou neznámých," hlásil mu android. "Když spatřili škorpiona, rozpovídali se a tlumočník má teď dostatek dat."
Uplynulo několik minut, které Mark využil k odpočinku.
"Už to mám," ozval se Ray. "Abych ti ušetřil čas, tlumočím jen to podstatné. Nejdřív včerejší nahrávka.
První mluví muž:
Toro, ten baron to s mečem umí.
Já tě varovala. Vysmíval ses mi, že mě porazil. Teď už chápeš, proč mě to tak překvapilo.
Potom je dlouho ticho a promluví žena:
Neriskuj, Hori. Už jsem měla strach, že ti srazí přilbu.
Ještě vydržím. Myslím, že je stejně unavený jako já. Kolik zbývá času?
Už jen pár minut...
A nyní rozhovor z dneška:
Dobré jitro, Hori. Měl jsi pěknou noc?
Báječnou! Ta baronka má fantazii a byla to příjemná změna po těch manželkách, které jsou zvyklé na hrubé způsoby svých mužů a příliš nespolupracují. A co ty?

Víc než báječnou! Ten můj primitiv byl něžný a velice vynalézavý. Dlouho jsme nešli spát a jsem rozlámaná jako ty po souboji."
Android ironicky dodal: "Kromě komentářů lichotících tvé anatomii tam už není nic zajímavého. Teďpřejdeme do chvíle, kdy se objevila ta potvora.
Hori! Vypadá jako šušma. Já myslela, že žijí jenom na tom ostrově. Jak se sem dostal přes těch tisíc kilometrů?
Nějaké vajíčko se mohlo zachytit na kmeni stromu, který pak oceán vyvrhl na pobřeží.
Musíme jednat. Víš, jak jsou krutí. I nasycení útočí na všechno, co se hýbe.
To je hrůza. Co uděláme? Nemáme s sebou žádnou pořádnou zbraň.
Seřídíme si pole a zaútočíme každý z jedné strany. Zkusíme mu zasáhnout klepeta.
Počkej. Koukej, co dělá ten Mark.
To je nápad! Pomozme jim. Oheň šušmu zastraší, nepůjde dál a my budeme mít šanci ho překvapit.
To je vše," končil Ray. "Až na jednu Tořinu větu, když se vrátila na hrad. Dnes v noci se na tebe chystá znovu."
Mark chvíli přemýšlel.
"Jsi si jist, že mluví jazykem v Pozemské unii naprosto neznámým?"
"Naprosto!"
"Nejdřív musíme vyřídit problém se škorpionem. Zajdi nenápadně do města, a jakmile padne noc, použij antigrav. Pozkoumej les a ujisti se, jestli tam není ještě nějaký. Pak zavolej modul a prozkoumej oceán v okruhu tisíce kilometrů."
To by neměl být problém. Podle mapy je tu jen jeden větší ostrov. Ale nerad tě tu nechávám samotného. Při sebemenším náznaku nebezpečí mě zavolej!"
10
Mark ležel příjemně unavený na posteli a vychutnával chvilky předcházející těsně spánku. Dohořívající svíčka vydávala jen slabý svit. Po jeho pravici spala Tora.
Královská večeře byla velice příjemná a Mark se na ní seznámil s řadou dalších šlechticů.
Potom si ho Tora s naprostou samozřejmostí odvedla do své komnaty a znovu se pustili do včerejších hrátek. Mark si nepamatoval, kdy naposled prožil tak dlouhou a úžasnou rozkoš.
Zaslechl tiché vrznutí zámku. Zbystřil všechny smysly, ale dál předstíral, že spí, a pravidelně dýchal.
Nastalo opět ticho a už si myslel, že onen zvuk byl jen výplodem jeho představivosti.
Dveře se pomaloučku otvíraly. Tiše vstal, bosky přešel po dlaždicích ke stěně a přitiskl se k ní.
Ve dveřích se objevil muž s dýkou. Na okamžik se zastavil a potom s napřaženou paží vyrazil k posteli.
Byl to tak rychlý pohyb, že Markovi nezbývalo než se mu vrhnout po nohách. Překvapený vetřelec sebou sekl na podlahu a vyjekl.
Mrštně jako úhoř se otočil a rozmáchl se dýkou. Mark ho chytil za zápěstí a uštědřil mu ránu do brady, suchou a přesnou. Protivníkova hlava odletěla prudce dozadu a udeřila o dlaždice.
Muž ztratil vědomí a nehýbal se. Mark si setřel pot z čela a sebral dýku. Pohlédl na Toru a neubránil se úsměvu. Zápas ji probudil a ona vyskočila z postele. Nijak se nesnažila zakrýt svou nahotu, ale rychle se opásala.
"Co se děje?" zeptala se spíš překvapeně než zděšeně.
"Tenhle chlap nás chtěl patrně zamordovat."
Mark si natáhl košili a kalhoty a zapnul si opasek. Potom teprve probudil vetřelce. Byl to čtyřicetiletý podsaditý chlapík s hnědými vlasy. Po několika políčcích zamžikal.
Mark mu přitiskl dýku na hrdlo a zavrčel:
"Proč jsi nás chtěl zabít? Mluv, nebo tě podříznu."
Muž se už probral, ale ani necekl. Markova výhrůžka ho jak nepoděsila, spíš jako by se snažil hrdlo přiblížit dýce, až měl Mark strach, aby ho neřízl.
"Zdá se, že náš přítel není příliš řečný," poznamenal pak po chvíli. "Asi ho předáme strážím a král rozhodne jeho osudu. Určitě nebude potěšen, že někdo narušuje ho oslavy a obtěžuje hosty. Na hradě jistě bude nějaká místnost, kde se vyslýchají zločinci."
Muži naskočil na čele pot a jeho tvář zpopelavěla.

"Ne," vyhrkl. "Řeknu všechno, co vím, ale přísahejte, mě radši zabijete, než byste mě vydali katu."
Královská spravedlnost se zřejmě netěšila té nejlepší pověsti.
"Dobrá, ale mluv, a honem," nařídil mu stroze Mark.
"Býval jsem sluhou barona Zorga a dlužil jsem mu peníze. Předevčírem mě navštívil v bídné chatrči, kterou nyní obývám. A protože mu dluh nemůžu vrátit, navrhl mi obchod. Dluh mi odpustí a ještě mi dá dva zlaťáky, když zabiju baronku Sturovou."
Mark sebou překvapením trhl. "Určitě? Neměl jsi zavraždit mě?"
"Ne, pane, přísahám! Ještě mě nabádal, že to mám udělat v noci, hned jak se pomiluje se svým druhem. Dodal, že když to půjde, mám zabít i toho muže. Ale spletl se, podle něj máte být vysoký a světlovlasý."
"Hori," hlesla Tora.
"Znáš se se Zorgem?" zeptal se jí Mark šeptem. "Nikdy jsem se s ním osobně nesetkala a určitě neví, že jsem se přihlásila do souboje."
Mark se znovu podíval na zajatce. "Proč si Zorg přeje baroncinu smrt?"
"To nevím, pane. Neodvažoval jsem se ho zeptat." Mark uvažoval. Na tohle ten muž sám přijít nemohl. Tora je zranitelná, jen když odloží ochranný opasek, což bývá v době, kdy sdílí lože se svým druhem. Jak to mohl Zorg vědět?
"Kde je Zorg?" zeptal se.
"Přesně vám to neřeknu. Pokud vím, tak ho král vykázal ze země a on utekl k Byanům."
Mark se obrátil k Toře. "Asi nám už víc neřekne, je to jen vykonavatel."
"Řekl jsem vám pravdu!" ozval se muž. "A teď byste vy měl splnit svůj slib."
Napnul se a čekal smrtelnou ránu. Mark zvedl dýku, ale potom zvolna nechal paži klesnout a vysvětlil Toře: "Nedokážu chladnokrevně zabít odzbrojeného protivníka."
Prudce postavil muže na nohy. "Honem zmiz! Ať už tě nikdy nevidíme. Ještě jednu radu na cestu: Ne abys šel za Zorgem, určitě by si myslel, že ses nás ani nepokusil zabít a draze bys za to zaplatil.
Tora s Markovým rozhodnutím souhlasila a dodala: "Pokud nevíš, kam jít, zajdi za správcem mého panství. Brzy začnou žně a určitě se tam pro tebe najde práce."
Muž klesl na kolena a sliboval jí věrnost. Mark přerušil jeho projevy vděku a vystrčil ho z komnaty. Potom za ním zavřel. Chtěl se zeptat Tory, co o tom soudí, ale mladá žena náhle propukla v smích a s jiskrným pohledem pravila:
"Teď se nám bude usínat těžko, ale vím, jak si ukrátit do rána čas."
× × ×
Z více než zaslouženého odpočinku vytrhlo Marka Rayovo volání.
"Jsem na nádvoří a mám problém s jedním zdejším šlechticem."
Mark zaklel, rychle se oblékl a opustil komnatu. Tora dosud spala.
Na nádvoří byl menší hlouček, uprostřed něhož stál Ray a proti němu jakýsi ryšavec, který řval: "Ptám se tě naposled, chrapoune! Poslechneš? Od této chvíle jsi mým sluhou!"
Když si hrubián všiml, že se k nim blíží Mark a bude žádat o vysvětlení, pronesl povýšeným hlasem: "Jsem hrabě Varg a pouze využívám svého privilegia. Mohu si do svých služeb vybrat kteréhokoli z lidí baronů." A jízlivě dodal: "Vím, že z vás král udělal hraběte, ale já byl hrabětem dřív, a proto musíte tuto tradici respektovat."
"Můj sluha je svobodný člověk," odpověděl Mark, "a myslím, že radši zůstane v mých službách."
"To mě nezajímá. Chci ho, to je vše."
Mark se zhluboka nadechl, aby potlačil vztek.
"Hrabě, žádám vás po dobrém, nechte mi ho. Jsem ochoten zaplatit výkupné, jaké budete požadovat."
Hrabě se nenávistně zasmál. "Nejsem nějaký trhovec. Trvám na svém rozhodnutí."
"Jestliže vás můj sluha nějak urazil," procedil Mark mezi zuby, "pak jsem za něj odpovědný a jsem ochoten složit vám účty, kdykoli a jakkoli si budete přát."
"S vámi se bít nebudu, hrabě. Jestliže váš sluha odmítne poslušnost, bude se bít on. Ať se rozhodne, jestli chce sloužit, nebo zemřít!"
Hori, který byl svědkem rozmíšky, se lehce dotkl Markova ramene a zašeptal mu do ucha: "Ustupte, příteli. Byl by to příliš nerovný souboj. Ray by musel nastoupit proti hraběti pěší a pouze se sekerou,

zatímco hrabě bude mít brnění a bude sedět na camexovi s kopím a mečem. Byla by to sebevražda. Neměl jste brát Raye na hrad, ale zřejmě jste o tomto zvyku nevěděl."
Teď už Mark chápal, proč Xena trvala na tom, že Thur zůstane na panství, a proč si vybrala za doprovod tak ubohé sluhy.
"Dobrá, hrabě," odvětil Mark. "Ponechám to na jeho vůli."
"Chci se bít," pravil klidně Ray.
Hrabě se vztekle otočil na podpatku a zavolal na dva zbrojnoše, kteří stáli opodál. "Stráže, pohlídejte mi ho. Ať se mi nepokusí utéct, než ho stačím zapíchnout. Souboj bude za dvě hodiny."
Ray klidně následoval vojáky a svědkové hádky vzrušeně debatovali.
Hori zavedl Marka k prostřenému stolu a mlčky se pustili do jídla. Za chvíli se k nim přidaly kvetoucí Xena a Tora.
Když dojedli, Hori a Tora se rychle vzdálili. Zřejmě si chtěli vyměnit zážitky z uplynulé noci. Mark neměl co na práci, a tak se odebral do své komnaty a lehl si.
"Rayi, informuj mě o své cestě."
"Žádného dalšího škorpiona jsem v lese nenašel. Zato ostrov byl mnohem zajímavější. Je jich tam víc než stovka a zdá se, že ze všeho nejradši se bijí mezi sebou. Udělal jsem tam pár velice pěkných záběrů."
"A co žerou jinak?"
"Na ostrově žije ještě jeden obří hmyz, podobá se metrovým termitům. Ti ve skupince klidně zaútočí na škorpiona. Měl jsem příležitost vidět souboj, při němž by divákům stydla krev. Stále však nechápu, jak ten náš mohl překonat takovou vzdálenost, zvlášť když se to kolem ostrova hemží čímsi jako žraloky!"
Mark chvíli podřimoval, ale vzbudila ho Xena. "Souboj brzy začne. Nepůjdeš se podívat?"
Král zaujal místo na stejné tribuně jako předevčírem. Když spatřil Marka, zavolal ho k sobě.
"S lítostí jsem se dozvěděl o incidentu, který vás postavil proti hraběti Vargovi. Je to směšný zvyk, ale ještě se mi ho nepodařilo odstranit. Zpravidla o nic nejde, protože moji baroni se sem dávají doprovázet pouze starými. sluhy nebo mrzáky, kterých by se rádi zbavili."
Ozvaly se trubky, které ohlásily příjezd hraběte. Ten skloněným kopím pozdravil krále a potom zaujal místo na jednom konci kolbiště.
Zbrojnoši vystrčili Raye na kolbiště. Hofmistr mu předal těžkou sekeru a upozornil ho, že je zakázáno poranit camexe a že jakýkoli pokus o útěk se okamžitě trestá smrtí.
Než hofmistr zahájil boj, Mark Raye nabádal: "Dej hraběti za vyučenou, ale pokud možno ho nezabíjej!"
Android stál uprostřed kolbiště s lehce rozkročenýma nohama a čekal. Hrabě popohnal camexe a rozjel se na něj. Zklamaný dav se domníval, že nehybný Ray odmítá bojovat a radši se dá probodnout. Hrot kopí už byl od jeho hrudi necelý metr!
V poslední chvíli android uskočil. Jezdec se mihl kolem něj. Ray bleskově natáhl ruku, chytil hraběte za nohu a trhl. Rytíř ztratil rovnováhu a spadl na zem. Camex pokračoval v cvalu, hrabě se pracně postavil na nohy, tasil meč a upravil si štít.
Ray byl opět nehybný a nesnažil se využít své výhody. Hrabě na něj vztekle zaútočil. Android se zaklonil a potom udeřil sekerou do štítu tak prudce, že ho hraběti vyrazil z ruky.
Odměnil ho nadšený ryk.
"Teď má možná šanci," vydechla Tora vedle Marka. Hrabě si začínal dávat pozor. Zkusil dvě finty a chystal se zaútočit hrotem. Ale jeho meč opět minul. Zato sekera zasvištěla vzduchem, srazila mu přilbu a odsekla kus kůže.
Varg se dal na rychlý ústup a po tváři mu stékala krev. Dav tentokrát mlčel.
Pak hrabě znovu zaútočil. Ray opět uskočila nastavil sekeru meči, který se o ni přerazil. Varg se zmateně díval na rukojeť bez čepele. I přes pot a krev bylo patrné, jak zpopelavěl.
Ray se klidně podíval na sekeru a potom ji nedbale odhodil ke královské tribuně.
"To je šílenství," řekla Tora. "Varg má přece krunýř a železné rukavice! Je ve výhodě!"
Hrabě patrně uvažoval stejně, protože zaútočil obrněnou pravicí. Ray odrazil ránu levou paží a pravicí uštědřil hraběti takový úder do obličeje, že se skácel k zemi.
Varg vstal jen s potížemi. Levé oko měl zalité krví a připomínal zdivočelého býka v aréně. Vrhl se dopředu s rozpraženýma rukama, zřejmě chtěl protivníka zardousit. Na okamžik si myslel, že se mu to

zdaří, ale Ray ho popadl za pancíř a zvedl si ho nad hlavu. Udělal dva kroky a odhodil poraženého k tribuně.
Dopad byl tvrdý a hrabě vykřikl bolestí. Ležel na zádech se zkříženýma rukama, pokoušel se vstát, ale nedařilo se mu to. Ray k němu zvolna došel a přišlápl mu hrdlo. Varg jen chrčel. Stačilo nepatrně přilačit a hrabě by vypustil duši.
"Vyhrál jsi!" zasáhl král. "Ušetři hraběte. Jsem ochoten jeho život vykoupit. Co chceš?"
Ray se rychle podíval k Markovi a odpověděl: "Nechci nikoho zabíjet. Zrušte jen tento starý zvyk a vyhlaste, že při královských slavnostech si sluha může svobodně vybrat nového pána!"
Krále Rayův návrh potěšil, ale tvářil se, že o něm přemýšlí.
"Žádáš mnoho, ale tolik si přeji, abys zachoval hraběte Varga naživu, že ti vyhovím. Budiž!"
Ray zvedl nohu, pomohl poraženému vstát a přenechal ho dvěma sluhům.
11
Slavnosti skončily a každý se chystal k návratu na své panství. Najednou přiběhli sluhové a oznamovali, že král svolává okamžitě všechny své vazaly.
"Pánové," pravil král, "obdržel jsem v noci špatné zprávy. Byanové porušili mír a nezaútočili na nás tentokrát od západu, jak mívali ve zvyku, ale přímo z jihu. Především obsadili hrad Ziny a všechny jeho obyvatele povraždili. Pochodují přímo na Sygu a jsou od nás už jen dva dny cesty. Bohužel nemáme dost času, abychom shromáždili vojsko. Rozeslal jsem posly po celém království s žádostí o pomoc. Musíme vetřelce zadržet, než dostaneme posily. Připravte se, pánové, vyrážíme za dvě hodiny."
Zpráva o blížícím se boji vyvolala zmatek. Do hradu se valily zástupy poddaných. Ženy a děti se uchylovaly za hradby, zatímco muži se rychle vyzbrojovali.
Nakonec se podařilo nastolit jakýs takýs pořádek a vojsko se dalo na pochod. V čele jel král a rytíři doprovázeni sluhy, za nimi dlouhý zástup zbrojnošů a povozů se stany a potravinami.
Druhého dne narazilo vojsko na nepřítele. Byanové zaujali postavení na okraji nevelkého lesa. Na obzoru bylo vidět trosky hradu Ziny, ještě se z nich kouřilo.
"Není jich tolik," konstatoval s úlevou král a dal rytířům příkaz, aby utvořili bitevní linii.
A vskutku, nepřátel bylo stěží nad stovku. Byli pěší, oblečeni v kůži, místy zpevněné kovovými pláty. Ozbrojeni byli kopími, meči nebo sekerami. První řada vztyčila kopí, na něž napíchli lidské hlavy.
Marka nijak nepřekvapilo, když zjistil, že Horiho provází rytíř v lesklém brnění. Tora. Cestou se k nim však nemohl přiblížit, protože jako hrabě musel být ustavičně v blízkosti krále.
Nepřítel byl teď od nich asi tři sta metrů. Už slyšeli nadávky a spílání.
Varg měl ovázané čelo, modřinu pod okem a vztekle ryčel: "Hrr na ně! Přejedeme je. Ty zvládnem snadno!"
Král málem souhlasil, ale Mark včas zasáhl: "Pane, mám zlou předtuchu. Nepřítel si jistě dobře uvědomuje, že je proti nám slabý. A přesto tady čeká už hodiny. Od vypáleného hradu se příliš nevzdálil. Navíc nás provokují, chtějí, abychom vyrazili první."
Panovník potřásl hlavou. "Co tím myslíte, pane?"
"Domnívám se, že je to past."
"Třesky plesky," skočil jim do řeči Varg. "Hrabě Jax se pouze snaží oddálit střet."
"Prosím vás, Výsosti, dovolte mi aspoň jet napřed, abych se seznámil s terénem."
"Spíš přiznejte, že máte strach," řekl Varg. "Ukážu vám, co je odvaha."
Popohnal camexe a s několika rytíři v zádech se rozjel proti Byanům. Král naštěstí ostatní zadržel a přikázal jim: "Seřadit a klusem vpřed!"
Řada se dala do pohybu. Varg měl asi stometrový náskok a byl už skoro u nepřítele, když došlo k dramatu. Země se pod camexy propadla a jezdci i zvířata zmizeli.
Byanové totiž vyhloubili hluboký příkop, který překryli větvemi a travou. Ze dna se ježily zašpičatělé kůly. Většina jezdců se stačila včas zastavit. Byanové zaryčeli vzteky a metali po rytířích kameny.
Ray si kamenné smršti nevšímal, lehl si na okraj příkopu a podal ruku mladému baronovi, který se zoufale snažil dostat ven. Prudkým škubnutím ho vytáhl a odvlekl z dosahu kamení.
"Ostatní jsou mrtví," sdělil baron králi. Král neztrácel čas hořekováním.
"Polovina se mnou, druhá s hofmistrem," rozhodl rázně. "Objedeme příkop a pomstíme je."

Mark ustavičně pošilhával po lesklém Tořině brnění a nakonec k ní zamířil.
Královští obklíčili Byany ze dvou stran.
Vítězství se již zdálo na dosah, když se z lesa ozval křik a vyřinuli se z něj další vetřelci.
Hofmistr dal povel pěšákům, ti se vrhli do boje a rozpoutala se ukrutná řež.
Mark s Rayem bojovali bok po boku, ale nepřátele spíš rozháněli, než zabíjeli.
"Nezabíjej, Rayi. Mlať je plochou meče. Nejsme tady, abychom pozměnili běh dějin této planety."
Vtom spatřili, jak se třicet metrů od nich kácí Tořin camex. Ray zachytil volání vysílačkou: Pomoc, Honi. Nemůžu hnout rukama a nemůžu zesílit pole. Bože...
Barona Stura obklíčilo asi dvacet Byanů, takže jí nemohl vyrazit na pomoc.
Mark neváhal. Popohnal camexe, vrhl se vpřed, srazil všechny, kdo mu stáli v cestě, a ranami nešetřil. Prosekal si uličku mezi Byany a za ním se hnal Ray. Když dorazili k Toře, android seskočil ze sedla. Rozmáchl se mečem, dvěma Byanům srazil hlavu a třetího sekl do zad. Zvedl bezvládnou ženu a hodil ji na Markova camexe. Mark ji levou rukou, v níž držel štít, sevřel kolem pasu, aby ji chránil.
Ray ihned vyskočil do sedla a kryl Marka z levé strany. Pouze omdlela po ráně do hlavy. Jinak jí nic není, informoval Marka.
Rozjeli se k Horimu, který už podléhal přesile. Viselo na něm dobrých deset Byanů. Ray se k němu prosekal a útočníky rázně rozehnal.
Ostatní Byanové se dal na pomalý ústup a potom se rozprchli do lesa.
Rytíři se znovu seskupili a ovládli bitevní pole. Obě strany utrpěly těžké ztráty. Několik horkých hlav králi navrhovalo, aby pronásledovali nepřítele, ale panovník je rozumně odmítl.
"Dejte sebrat mrtvé a raněné," přikázal hofmistrovi. "Utáboříme se v troskách Ziny."
Tora se zatím probrala a Hori ji něžně hladil po hlavě. Rayovi se podařilo chytit Torova camexe a přivedl jej zpět. Když se Mark přišel pozeptat Tory, jak se cítí, odpověděla s úsměvem: "Teď už je to dobré. Hori mi řekl, že vám vděčím za život."
"Už dvakrát za tři dny," zabručel Mark. "Nechápu, jak jste mohla žít tak dlouho, než jste mě potkala. Proč radši nezůstáváte na hradě a netkáte koberce?"
Tora se místo odpovědi rozesmála.

12

Vojsko se večer vrátilo do Sygy a ráno Csir opět svolal své věrné.
"Byany jsme pouze zastavili, ale neporazili," prohlásil. "Nevíme, jestli nezaútočí opět z jihu, nebo pro změnu od západu. A proto ti, kdo mají panství na západě, jako baroni Jax a Stur, se neprodleně vrátí domů a uvedou své hrady do pohotovosti. V případě, že na ně nepřítel zaútočí, pošlou zprávu do Sygy. Ostatní shromáždí všechny muže schopné nosit zbraně a sejdeme se tady. Kdyby nepřítel váhal, zaútočíme my a pomstíme naše mrtvé."
O něco později potkal Mark na dvoře Horiho a Toru, kteří se už chystali k odjezdu.
"Nepojedete s námi?" zeptala se Tora.
"Velice rád," usmál se Mark, "ale král bohužel svolal na večer všechna hrabata na poradu. Je třeba vybrat následníka po Vargovi. Králi jde zřejmě o to, aby všechny pretendenty uklidnil, dokud neskončí válka."
"Budete se ucházet i vy?" zeptala se Tora.
Mark se jen ušklíbl. "Už jsem měl tu čest spatřit paní hraběnku. Uvědomil jsem si, že bych na nějaký souboj neměl dost sil. Dávám přednost svému malému panství."
"V tom případě se při zpáteční cestě zastavte na Sturu. Velice rádi vás uvidíme."
Druhý den za svítání se Mark konečně vydal na cestu. Dva sluhové táhli camexe obtíženého nákladem. Xena pobytu v Syze bohatě využila k nákupům a značně ulehčila váčku zlata, který Mark vyhrál v turnaji.
"Včera jsem zaznamenal zajímavý rozhovor mezi Torou a Horim, oznamoval cestou Ray. Podle mě nebudou příliš daleko, protože příjem byl velice čistý. Tora říkala: Neměl jsi zvát Marka na Stur. Možná se cestou zdrží a my budeme už pryč. Velká rada je za čtrnáct dní a brzy pro nás přiletí loď. Měli jste štěstí, že král nechtěl, abychom zůstali u něj.
A Hori odpověděl:
V tom případě bych zůstal a ty by ses vrátila na Maralu sama.

Budu radši, když poletíš se mnou. Tvůj hlas a tvůj vliv se mi můžou velice hodit.
To je všechno, Marku."
Mark se podrbal na hlavě. "Honem na Stur. Tam najdeme odpověď na všechny naše otázky.
Cesta probíhala bez rušivých událostí. Druhý den kolem poledního se zastavili na jednom rozcestí.
"Když trochu popoženeme camexy," řekla Xena, "můžeme být ještě večer na Jaxu. Cestou na Stur bychom si jen zajeli. Radši bych už byla doma."
"Máš naprosto pravdu, miláčku," souhlasil Mark. "Pojedeš dál se sluhy. Ray a já navštívíme barona sami."
"A baronku," dodala hořce Xena.
"Nezapomeň, že slavnosti už skončily," chlácholil ji Mark, "a že nám hrozí válka. Pouze se chci dozvědět, jestli se neukázali Byanové."
"A to nemůžu jet s vámi?"
"Radši varuj Thura. Nezapomeň, že o Byanech dosud neví. Co když přepadnou hrad a všechny pobijí?"
Strach o správce baronku přesvědčil.
"Řekni Thurovi," pokračoval Mark, "ať shromáždí zásoby, dobytek a lidi na hradě. Ať všechny zdravé muže ozbrojí a zdvojnásobí stráže. Řekni mu, že na něj plně spoléhám."
Xena měla náhle velice naspěch, křikla na sluhy a popohnala camexe.
Mark se rovněž rozjel. "Bez ní budeme volnější," vysvětloval Rayovi. "Kdoví, co nás na Sturu čeká."
"Brzy tam jsme," odvětil Ray a ukázal na kopec na obzoru.
Jeli svižným tempem.
"Stejně je to zvláštní," ozval se Ray, "zdá se mi, že jsem zachytil slaboučké vysílání."
Cesta teď procházela lesem, za nímž začínalo území barona Stura. Ray se ustavičně rozhlížel.
"Co se děje?" zeptal se Mark.
"Tohle je ideální místo na nějakou léčku, ale biodetektor mi nic nehlásí. Ale pro jistotu si zesil pole."
"Brzy budeš ustaraný jako stará panna," posmíval se mu Mark, nicméně ho uposlechl.
Vtom spatřili na cestě nějaký předmět. Seskočili ze sedel a šli se podívat blíž. Bylo to lidské tělo a vedle cesty ležela ještě dvě. Mark v nich poznal Horiho sluhy. Kousek dál ležel sám Hori. Tvář měl zbrocenou krví, krev mu vytékala i z nosu a z uší.
"Ti muži jsou mrtví asi dvě hodiny," hlásil Ray. "Hori je dosud naživu, ale ve velmi kritickém stavu. Srdce bije slabě a nepravidelně. Má frakturu lebeční kosti, ale mozek je v .pořádku. Dále je tu několik zlomených žeber, z nichž jedno perforovalo pohrudnici a pravou plíci. Zlomená pravá noha a levá ruka. Pohmožděniny nepočítám. Útočníci ho zranili sekerou nebo kyjem."
"Můžeš ho resuscitovat?"
"Jedině stabilizovat analgetikem a proti šoku dát SX 21 a udržet srdeční činnost. Lék účinkuje pouze tři dny a znovu ho aplikovat nemůžu. Během té doby ho musíme dostat na loď."
Mark bleskově uvažoval. "Pokud mají ochranné opasky, pak by mohli mít na Sturu i lékařskou jednotku, ne? Dej se do toho!"
Ray se sklonil nad Horim a Mark zatím obcházel okolí, ale ke své nesmírné úlevě Toru nikde nenašel.
"Mám problém," ozval se android. "Silové pole je pořád zapnuté a nemůžu mu dát injekci."
Mark ukázal na hrbolek uprostřed přezky. "Všiml jsem si toho u Tory. Tímhle to regulují." Androidovi se podařilo snížit intenzitu pole. "A je to."
Potom z dutiny v pravém stehně vytáhl injekční stříkačku a ze dvou ampulí do ní natáhl tekutinu. Injekci zabodl Horimu do předloktí. Chvíli počkal, až se raněnému zklidní dech a zrychlí se tep.
"Zase mu pole zapni, ať si ničeho nevšimne," doporučil mu Mark.
Za dvě minuty Hori otevřel oči. Chtěl vstát, ale Mark ho zase přitlačil k zemi.
"Nehýbejte se. Co se vám stalo?"
"Byanové," zachroptěl Hori. "Natáhli nám přes cestu lano, camexové klopýtli, spadli jsme a nestačili jsme se už bránit." V očích se mu objevil strach. "A co Tora? Kde je? Zabili ji?"
"Tělo jsem nenašel. Jestli si dali tu práci a vzali ji s sebou, pak je naživu. Můžeme tedy doufat, že jí v nejbližší době nehrozí vážnější nebezpečí. Spíš mě zneklidňuje váš stav. Jste dost vážně raněný. Nutně potřebujete dobrého chirurga. Nemáte ho na hradě?"

Hori se pousmál. "Mám, a vynikajícího! Odvezte mě tam."
Znovu se pokusil vstát, ale dostal záchvat kašle a na rtech se mu ukázala krvavá pěna. "Sám bych se tam nedostal," vzdychl si.
"Odveze vás můj sluha," řekl Mark.
Ray raněného opatrně zvedl a položil ho na camexe. Cvalem, nařídil Mark. Antigravem vyruš otřesy a odlehči camexovi.
Po dvou hodinách šílené jízdy dorazili na Stur.
Hori pod vlivem analgetik usnul, vzbudilo ho až bušení kopyt o břevna padacího mostu. Účinek léků polevoval a tvář se mu zkřivila bolestí.
Když na nádvoří vjeli dva jezdci se zraněným baronem, hrad ožil. Přiběhl k nim statný plavovlasý chlapík s ustaraným výrazem. Než stačil cokoli říct, Hori pravil:
"Heite, jsem raněný a potřebuji honem do velké knihovny. Ukaž jim cestu."
Ray přenesl Horiho do hlavní budovy. Prošli nádhernou klenutou síní a vešli do místnosti, kde celá jedna stěna byla pokrytá gobelínem. Baron je požádal, aby ho o ni opřeli.
"Děkuji," zamumlal. "Teď bych si rád odpočinul o samotě." Když Heit váhal s odchodem, řekl baron naléhavým hlasem: "Rychle, dělejte. Heite, dohlédni na to, aby sem do zítřka nikdo nevcházel. A postarej se o ty dva muže, kteří mě přivezli."
Nešťastný sluha se rozmýšlel, jestli má, či nemá opustit svého pána, ale Mark věděl, že jde o čas, a odtáhl ho z místnosti. Když se za nimi zavřely těžké dveře, Mark Heitovi vylíčil, jak našli barona na cestě. Chtěl tak odvrátit jeho pozornost.
Android zatím speciálním rentgenem pozoroval, co se děje v knihovně.
"Hori zmáčkl knoflík a stěna se otevřela. Za ní je místnost plná přístrojů. Udělal několik kroků a padl na jakýsi stůl. Ze stropu se vysunulo několik mechanických paží. Stěna se zavírá a je příliš silná. Víc nevidím, hlásil."
Markovi se ulevilo. Heit, který se mezitím uklidnil, se ho zeptal:
"Čím vám mohu posloužit, pane?"
"Nejdřív bychom si rádi hodinku dvě odpočinuli a pak bychom si dali něco k večeři."
"Odvedu vás nahoru a služebná vám přinese něco k jídlu. A pak?"
"Připrav nám dva čerstvé camexy, protože naši jsou po té dlouhé jízdě zchvácení. Patrně budeme muset brzy odjet. Uveď posádku do stavu pohotovosti a zesil na noc stráže. Byanové můžou zaútočit každou chvíli!"
Mark se v pokoji natáhl a vydechl úlevou. Celý den strávil v sedle a svaly volaly po trošce odpočinku.
"Rayi," nařídil, "stoupni si k oknu a zapni detektor. Jakmile se Tora probere, určitě bude volat Horiho. Pokud se tak stane, lokalizuj ji."
Do pokoje vešla služebná, již příroda obdařila vskutku lákavými křivkami a usměvavou tváří, a za ní dva sluhové s neméně bohatě prostřeným stolem.
"Nechcete se, pane, před jídlem osvěžit? Můžu vám připravit koupel a taky vás namasírovat."
Šibalské oči prozrazovaly, že nepůjde jen o masáž unavených svalů. Za jiných okolností by Mark neodmítl, ale momentálně měl příliš velké obavy o Toru.
Vzdychl si tedy, posadil se za stůl a nalil do sebe vrchovatý pohár kwistu. Potom se s chutí zakousl do velice sympaticky vyhlížející paštičky.
Už dojídal, když se ozval Ray:
"Zachytil jsem velice slabý signál. Rozuměl jsem pouze několika slovům: Hori... tábor... strach... bolí..."
"A směr?"
"Bohužel. Ten signál byl příliš krátký. Strašlivě to šumělo a praskalo. Ale atmosférická bouře nikde žádná není..."
Mark dojedl a rázoval po místnosti sem a tam. "Ložisko železné rudy!" plácl se do čela. "Povídal jsi přece, že analýza toho používaného nerostu vykazuje značné procento magnetizované železité slídy. Takové množství kovu přece může vytvářet elektromagnetické pole a rušit rádiové spojení, ne?"
"Možné to je," odvětil klidně Ray. "Bohužel nemám v paměti geologickou mapu planety. Museli bychom se vrátit na loď."

Mark si už připnul pás a otevřel dveře. "Bude tu možná jednodušší řešení," poznamenal.
Ve velké síni našel Heita, který se znepokojeně díval na dveře knihovny.
"Kde je ten důl na žlutou hlínu, kterou jsi dodal mému správci?" zeptal se Mark.
"Na úpatí kopce, skoro na hranici našich panství. Ale teď by nebylo rozumné tam jezdit, protože nedaleko je území Byanů."
"Už vím, kde to je, ozval se hned Ray. Jen čtyři hodiny jízdy."
"Jistě máš pravdu," odpověděl Mark správci, "ale napadlo mě, že kdyby se válka protáhla, budeme potřebovat ocel na zbraně."
Heit horlivě přikyvoval. "To jo, to jo... Váš kovář Vorf teď vyrábí nejlepší meče v celém království."
"Camexe jsi nám připravil?" ukončil debatu Mark. "Jsou osedláni, ale brzy bude noc. Nebylo by rozumnější počkat do svítání?"
"Ne! Ráno řekni pánovi, že jsme jeli hledat únosce paní baronky. Jakmile něco zjistíme, dáme mu vědět."
13
Ray zastavil a ukázal na temný obrys kopce. "Ložisko kovu se táhne několik kilometrů odtud. Co teď?"
Mark si cestou všechno promyslel. "Prozkoumáš okolí z výšky. Pokud Tořini únosci táboří někde poblíž, určitě uvidíš ohně."
Android přikývl. "Dobrá. Ale udělej mi tu radost a posil si pole na maximum. Dobře jsi viděl, že kyj v dovedných rukou dokáže i navzdory poli způsobit pěkná zranění. Nerad bych tě transportoval na loď."
"Jsi jak můj rodný otec," žertoval Mark, ale uposlechl. Potom už netrpělivě očekával Rayův návrat.
Nemusel čekat dlouho. Za necelých deset minut přistál android vedle něj.
"Tvá úvaha byla správná, Marku. Tábor je tak kilometr odtud. Camexy necháme tady a jde se pěšky."
Ray šel napřed a hlásil Markovi všechny překážky. Pozor! Už se blížíme, za tamtím stromem je stráž. Uspi ji. Bude to nejméně podezřelé.
Dobrá, ale jestli nechceš taky usnout, tak si vezmi tenhle prášek.
Mark rozkousal bílou tabletku a Ray hodil strážnému k nohám bílou kuličku. Ta se dopadem rozbila a unikal z ní plyn. Strážný jen zazíval a potom se tiše svezl k zemi.
Po dvaceti krocích spatřili nepřátelské ležení. Skládalo ze šesti kožených stanů, vyhrazených patrně velitelům, neboť asi padesát mužů spalo na zemi u ohňů.
"Teď ještě vědět, jestli tady Tora vůbec je a ve kterém stanu."
Ray ukázal na krajní stan. "Myslím, že v tamtom. Jako bych zaslechl útržky vysílání, ale s tím magnetickým polem nic nenadělám."
"Když se přiblížíme z pravé strany, nebudeme tak nápadní. U vchodu jsou jen dva. Stačí je zneškodnit."
"Přesně tak. Ale co když vyvolají poplach? Jak utečeš?
V nejhorším tě trochu zvednu do vzduchu, ale antigrav nás dva dlouho neunese."
Mark ukázal prstem na camexe, zavřené v malinké ohradě.
"Polož u ohrady zápalný granát a nastav ho, aby vybuchl za deset minut. Camexové se splaší a rozutečou se. Několik granátů rozlož i kolem tábora. Vyvoláme tak pěknou paniku a v ní se snadno ztratíme. Než Byanové pochytají camexy, budeme skoro u hradu."
"Dobrá," přisvědčil Ray. "Sejdeme se u toho stanu. Nic nedělej, počkej na mě. Kdyby něco, použij uspávací kapsle."
Mark se tiše kradl k cíli a zároveň si promýšlel ústupovou trasu. Když procházel kolem skupiny spokojeně chrápajících Byanů, hodil mezi ně jednu kapsli.
Ještě zneškodnil strážné u stanu a potom přiložil oko ke škvíře mezi dvěma špatně sešitými kůžemi. Uvnitř skutečně spatřil Toru a vydechl úlevou. Byla připoutána ke středové tyči s rukama nad hlavou. Vypadala bídně, rysy ztrhané únavou, celá zpocená, ale žila. Proti ní stál muž, v němž Mark ke svému údivu poznal Zorga. Na sobě měl kabátec z černé kůže a na pravém rameni špinavý, zakrvácený obvaz. Scénu osvětlovala čadící louč.
Zorg v levé ruce držel dlouhý bič a vší silou udeřil Toru po zádech.
"Vím, že skoro nic necítíš, ale já si počkám. Čaroděj nám nařídil, že vás mám zabít a pohodit vaše těla na cestě, aby vás našli venkovani. Ale já si tě radši vzal s sebou. Jsi chráněná, ale určitě musíš pít a jíst. Budeš na té tyči viset tak dlouho, dokud mi neprozradíš, jaká kouzla tě chrání před mečem."

Sáhl po měchu a napil se kwistu. Odplivl si a pokračoval: "Až budu mít tvůj talisman, snadno se stanu velitelem Byanů. A potom s nimi zaútočím na Sygu. Král bude hořce litovat, že mě vypověděl. Zmocním se koruny a podrobím si celou zemi."
Chvíli se na Toru mlčky díval a rty se mu rozehrály cynickým úsměvem. Rukojetí biče jí přejel po hrdle. "Ale když budeš rozumná, možná tě ušetřím."
Tora zasípala: "Když mě pustíte na svobodu, zaplatím vám tisíc zlaťáků."
Zorg však pokračoval ve hře na kočku a myš: "Rád budu vyjednávat, ale na důkaz dobré vůle, mi prozraď, co to máš za talisman, že jsi nezranitelná."
"Říkal jste, že nějaký čaroděj si přeje naši smrt. Můžu se s ním setkat?"
"To rozhodně ne," rozchechtal se obr. "Myslí si, že jsi mrtvá. Nesmí se dozvědět, že jsi mou zajatkyní."
Ray se k Markovi neslyšně přiblížil a Mark sebou trhl.
"Za devět minut a třicet sekund začne ohňostroj."
"Neztrácejme tedy čas. Vyřízni laserem větší otvor." Zorg byl k nim stále zády a Mark doufal, že ho android vyřídí potichu. Jenže Tora jako naschvál zvedla hlavu, zahlédla je a radostně vyjekla.
Obr zareagoval až překvapivě rychle. Otočil se a vrhl se na Marka s dýkou v ruce. Ray ho včas chytil za předloktí a obr se v rozmachu nabodl na vlastní dýku.
Chtěl volat o pomoc, ale z úst mu vytryskl proud krve a skácel se k zemi. Mark přiskočil k Toře a přeťal jí pouta.
Mladá žena zasténala bolestí a podlomily se jí nohy. Mark ji pevně uchopil v pase a zašeptal: "Mlč, prosím!"
Ray pochopil, že Tora je především dehydrovaná. Sundal si z opasku čutoru a dal jí napít čerstvé vody. Na tváři se jí objevil úsměv. "Děkuji," vydechla. "Myslím, že chodit můžu."
S jejich pomocí vyšla ze stanu a bázlivě se podívala na skupinku Byanů, kteří spali opodál. Rychle přeběhli do úkrytu stromů. Tora se však nadechla zbytku uspávacího plynu, zatočila se jí hlava a klesla jí víčka.
Ray ji popadl do náruče a pokračovali v cestě. Les náhle ozářilo prudké světlo od tábora. Následovaly výkřiky, po nich ržání camexů a dusot dřeváků.
Když doběhli k neklidně podupávajícím camexům, Mark se vyhoupl do sedla a Ray mu předal Toru. "Brzy se probere. Bude jí připadat samozřejmější, že ji vezeš ty. A teď honem pryč, než se Byanové vzpamatují!"
Mark popohnal camexe. Svěží vzduch brzy neutralizoval účinky plynu a Tora se probrala. Tiskla se k Markovi a zasypávala ho nesčetnými dotazy. Mark jí vylíčil, jak našli Horiho u cesty a jak ho zavezli na Stur.
"Potom chtěl zůstat o samotě v knihovně. Od té doby jsem ho neviděl."
"Našli jste mě takhle v noci úplným zázrakem," řekla s úlevou Tora.
"Tomu zázraku jsme tak trochu pomohli," ušklíbl se Mark. "Vrátili jsme se na místo, kde vás přepadli, a Ray sledoval jejich stopu. Když jsme vyjeli z lesa, řídili jsme se zase podle čichu. Kouř z ohňů byl cítit na dálku. Nejhorší bylo zneškodnit stráže a proklouznout táborem."
"Jen nechápu, že jsem omdlela," divila se.
"To je naprosto přirozené! Byla jsi vyčerpaná. Jak dlouho jsi byla u té tyče?"
"Ani nevím! Zaútočili na nás, spadla jsem z camexe, hned se na mě vrhli, dostala jsem ránu do hlavy a ztratila jsem vědomí. Probrala jsem se až v Zorgově stanu. Netušila jsem, že někdo může být tak odporný. Slyšel jsi, co po mně chtěl?"
"Ne. Jenom jsem nakoukl do stanu. Rychle jsme ho nařízli a vpadli dovnitř."
Pousmál se, něžně ji k sobě přitiskl a zašeptal: "Ale myslím, že to vím. Jsi až moc pěkná ženská."
Toře se ulevilo. Bála se totiž, že slyšel o onom kouzlu. Zasmála se.
"O tom si promluvíme později, teď jsem celá zpřelámaná."
Dlouho jeli mlčky, pak Mark nařídil přestávku na odpočinek.
Nikdo nás nepronásleduje, uklidnil ho Ray. Asi mají dost práce se sháněním camexů.
Zakrátko pokračovali opět v cestě. A když se na obzoru ukázal hrad Stur, zrovna svítalo.
"Brzy budeme v bezpečí za hradbami," vydechl si Mark. "Den v sedle je vyčerpávající a musím přiznat,

že se už těším do postele."
Musel mít však ještě strpení. Heit dal zvednout padací most a bdělá stráž je nechtěla bez baronova svolení pustit.
Když konečně vjeli na nádvoří, Tora seskočila ze sedla a správce ji radostně uvítal.
"Dejte hraběti Jaxovi vše, co si bude přát, a potom mu dopřejte odpočinek. Odcházím do knihovny. Dokud se neozvu, ať mě nikdo neruší." A kvapně se vzdálila.
14
Hori vešel do zdravotní jednotky, kde na stole relaxovala nahá Tora. Když se jí před očima rozsvítila zelená kontrolka, rozkošnicky se protáhla.
"Jak se cítíš?" zeptal se Hori.
"Skvěle! Kolik je?"
"Brzy bude noc. Byanové se zatím neukázali."
Zachmuřila se. "Dívala jsem se do počítače. Máš štěstí jako hrom, že jsi ještě naživu. Roboti tě dávali dohromady dobrých dvanáct hodin. To je rekord!"
"Podobné rekordy bych si do budoucna rád ušetřil. Nechápu, kde jsem sebral sílu, abych otevřel stěnu a vylezl na stůl."
"Za to vděčíš hlavně Markovi a jeho sluhovi, že tě sem dostali tak rychle. Ale jak jim tvé zázračné uzdravení vysvětlíme?"
"Už jsem o tom přemýšlel. Namluvíme jim, že má zranění nebyla zdaleka tak vážná, jak vypadala, a že můj lékař je tak trochu kouzelník a dal mi napít magického nápoje. Na to by mohli skočit. Tihle primitivové zbožňují historky o čarodějích."
Tora se ušklíbla. "Zorg se několikrát zmínil, že nějaký čaroděj chce, abychom zemřeli."
"Určitě?"
"Určitě, a ve chvíli; kdy jsem se probírala, jsem ho slyšela, jak se posmívá: ‚Tys mi dala ale zabrat, ženská zatracená. Nejdřív se mi odvážil vzepřít jeden kmán, pak tě nechali utéct Byanové, protože do toho zasáhl ten mizera baron Jax. Konečně tě mám. A ten tvůj baronek tomu neujde. Myslel si, kdovíjak není ušlechtilý, když mě nechá naživu. Bude trpce litovat. Už dlouho přemýšlím, jak bych ho dal nejlíp mučit."
"A nezjistila jsi, kdo je ten čaroděj?" zeptal se Hori.
"Nebyla jsem jaksi v pozici, abych mohla klást otázky," odvětila Tora.
"Promiň. Vím, že jsi prožila krušné chvíle."
"To si piš. Stálo to za to. Navíc jsem si myslela, že jsi mrtvý. Mou jedinou nadějí bylo spojit se s lodí, ale ložisko rušilo vlny."
"Vraťme se ale k tomu čaroději. Určitě je to nějaký fanatik, který tě ve svém osvíceném mozku považuje za démona. Štěstí že do tří dnů opustíš Ryg."
"Máš nějaké zprávy o lodi?"
"Nic. Když do zítřka nic nepřijde, pošlu zprávu na Maralu."
"Jen doufejme, že si nás nepovolá král. Nepřítomnost bychom jen těžko vysvětlovali."
"Můžeme předstírat, že se nám přitížilo. A v čele vojska pošlu Heita."
Tora si oblékla středověké roucho, které bylo v prudkém protikladu s přístrojovým vybavením místnosti.
"Co chceš dělat teď?" zeptal se Hori.
Smyslně se zasmála. "Vzbudím svého zachránce a odměním se mu, dřív než mu nabídne své služby některá komorná, která se celá třese na odúmrť. Pak s ním pojím. Nebylo by na škodu, kdyby ses ukázal ještě dost zmožený."
× × ×
Mark se zamyšleně opíral lokty o okno a sledoval slunce stoupající nad obzor. Včerejší den k večeru ho Tora nadmíru příjemně rozptýlila. A po přestávce na večeři pokračovali v milostném zápolení pozdě do noci. Ray zatím potají prohledal hrad, ale nenašel jedinou stopu, která by jim napověděla něco o Tořině původu. Do tajné místnosti za knihovnou se mu proniknout nepodařilo.
"Nijak jsme nepokročili," bručel Mark, "a nemáme vysvětlení, proč jsme se opozdili. Nejpozději zítra ráno musíme odletět. Říkám si, jestli by nebylo nejjednodušší - promluvit o tom přímo s Torou."

"Řešení by to bylo," uvažoval android, "ale nesmí vyjít z tvé strany. Uvědom si, že nemáš mandát navazovat kontakty s vyvinutými civilizacemi. Musíš uvědomit generála Khova a požádat o instrukce."
"Dobrá. Zítra odjedeme na mé panství, schováme se do tmy v lese a potom zavoláme modul."
Ray přistoupil k oknu a ukázal na mračno prachu na obzoru.
"Řekl bych, že to musí počkat. Blíží se Byanové a je jich dobrý tisíc!"
Zvon se chmurně rozezněl a těch pár vesničanů, kteří pracovali na polích nebo se už vrátili do svých chatrčí, přiběhlo do hradu a hnalo před sebou dobytek. Jakmile poslední muž proběhl branou, spustila se mříž a padací most se řinčivě zvedl.
Mark vystoupil za Torou a Horim na nejvyšší věž. Baron se tvářil ustaraně.
"Tentokrát je těch Byanů moc a zdá se, že jsou disciplinovanější. Jakmile se ukázali, vyslal jsem dva posly ke králi. Bohužel mu nějaký čas potrvá, než sebere vojsko a dorazí nám na pomoc. Hádám za deset dní. Vydržíme tak dlouho?"
Nepřítel zatím obklíčil hrad a odřízl veškeré přístupové cesty. Ze zapálených chatrčí stoupal dým.
"I oni pokročili, ozval se Ray. V poslední zprávě se o nich zmiňovali jako o velice primitivním kmeni, roztříštěném na samostatné rody. Nesmírně se vylepšili ve válčení. Hele, už si nosí žebříky a otepi, aby zaplnili příkop."
Hori si rovněž všiml, co Byanové dělají, a vzdychl si. "Půjdeme se najíst. Teď nic nenaděláme. Nemyslím, že by zaútočili dřív než ráno. Musíme si rozdělit úkoly."
Večeře proběhla v chmurné náladě, každý myslel na to, co je čeká. Kromě Heita přisedli ke stolu ještě dva muži.
Jeden tmavý, s ohromným hrudníkem, byl to kovář a velel jednotce řemeslníků, druhý, o něco starší a s vráscitou tváří, měl na starosti rolníky.
Když dojedli, Hori rozdělil úkoly.
"Čtyři rohové věže jsou vyšší než jejich žebříky a na ně patrně nezaútočí. V nich se ukryjí ženy a děti. Starci vylezou až nahoru a budou házet na případné útočníky kameny. Útok povedou patrně na hradby. Severní strana ke kopci je špatně přístupná a neřekl bych, že na ni bude největší nápor."
Obrátil se na velitele rolníků a pokračoval: "Severní stranu budete bránit vy se svými lidmi. Kdyby byl útok náhodou příliš prudký, dáte mi vědět. Nebude-li tomu tak, vyčleňte zálohu a já ji pošlu na nejvíce ohrožené místo. Heit bude mít na starost východní hradby se zbrojnoši, kteří běžně podléhají jemu. Jsou vycvičeni k boji a neviděl bych zde nějaké potíže."
Marka Hori požádal: "Pane Marku, všichni známe vaši statečnost i statečnost vašeho sluhy. Jste ochotni bránit západní stranu? Pomůže vám náš mistr kovář. Uvidíte, sílu má za čtyři. A já se zbytkem stráží zajistím bránu a padací most!"
Připili si a potom si šli lehnout.
15
Mark vstal před svítáním a nastoupil na určené místo. Dlouhými kroky přešel asi třicetimetrový ochoz.
Večer mu Hori půjčil brnění a Tora se na chvíli stavila v jeho komnatě. Něžně jej políbila a se smutným výrazem zašeptala:
"Nevím, co nám přichystá zítřek, ale věz, že na tebe nikdy nezapomenu."
Krátce nato zachytil Ray rádiové spojení mezi Torou a Horim:
"Toro, nelíbí se mi to. Pokoušel jsem se navázat spojení s Maralou, ale nedostal jsem odpověď. I kdyby byly v subprostoru magnetické bouře, měl bych se spojit aspoň s přijímačem lodi, která není zas tak daleko! Vzhledem k tomu, jak dlouho potrvá cesta, musíš odletět na zasedání nejpozději pozítří."
Hori se nadlouho odmlčel a pak pokračoval: "Říkám si, jestli by nebylo rozumnější, kdyby ses zítra zavřela v medicínském bloku. Kdyby hrad dobyli a zničili, vždycky můžeš utéct tajnou chodbou a počkat na loď"
"To nepřichází v úvahu! Neopustím ty divochy, kteří nám tolik důvěřují. Bez nás je rychle přemůžou a pobijí!"
"To se jim stane i s námi, podotkl smutně Hori. Bedlivě jsem prozkoumal byanskou armádu. Zorganizovala se a je nebývale disciplinovaná. Jen zázrakem můžeme vydržet do příchodu královského vojska. Pořád si myslím, že je nesmysl, abys tolik riskovala. Tvůj život je příliš cenný. Nezapomeň, že

naši tě budou moc potřebovat."
"Jen se mi nepokoušej namluvit, že jsem nenahraditelná. Hiriové jsou velice rozumný národ."
"Tím si nejsem tak jist. Při naší poslední návštěvě se Konsat pokoušel zjistit mé názory. Je to kariérista, který může být jednoho dne velice nebezpečný. Navíc získal radu stoupenců. Ty jediná můžeš zmařit jeho plány. Mnohem naléhavěji pokračoval: Na Rygu vždycky byly a ještě dlouho budou války a krveprolití. Nemůžeme ani nechceme měnit běh jejich dějin. Hrad Ziny byl dobytý a spálený a totéž se stane se Sturem. Za pár let to bude jenom vzpomínka. A my budeme mít skvělé alibi pro naše zmizení."
Thora po tolika argumentech zakolísala.
"Jistě máš pravdu, ale srdce se tomu brání. Slibuji ti, že budu opatrná, a kdyby hrozilo vážnější nebezpečí, uchýlím se do bloku. Ostatně, znovu jsem si prohlížela tvoje nahrávky. Analyzátor hlásí stopy jakési neznámé substanci. Nedali ti něco, když jsi byl v bezvědomí?"
"To je dost nepravděpodobné, protože jsem měl zapnuté ale. Je to i v hlášení. Už na to nemysli a jdi si radši lehnout. Hlavně neplač, není to k ničemu. I mně je ten Mark moc sympatický."
"Já nemyslím jen na něj, ale na všechny, kdo tady byli našimi přáteli!"
× × ×
Markovi začínalo být pod brněním horko a ustavičně si v duchu opakoval dialog odposlechnutý Rayem. Vtom kdosi vykřikl: "Už jdou!" a Mark se vrátil do skutečnosti.
Řady bojovníků s hatěmi a kameny metodicky zaplňovaly příkop a vytvořily několik přechodů. Kovář chtěl metat kameny, ale Mark mu to rozmluvil. Nemá smysl plýtvat už tak chabými zásobami.
Po dlouhé, pro Marka skoro nekonečné době se útočníci vrátili se žebříky. Zazněla trubka, opřeli žebříky o hradby a už po nich lezli první útočníci. Obránci s Markem házeli kameny a Ray převrhával žebříky s hrozny řvoucích Byanů.
Podle Horiho očekávání byl hlavní útok veden na hradby, které bránil on, a na ty, jež hájil Mark. Mark se každou chvíli díval na postavu v lesklém brnění bojující po baronově boku. Dvakrát musel pomoci svým lidem, protože Byanům se podařilo proniknout na ochoz. Ráznými rozmachy meče vyčistil prostor kolem sebe, zatímco Ray se dál věnoval svým oblíbeným žebříkům.
Útok skončil stejně rychle, jako začal. Byanský velitel patrně usoudil, že je čas nechat muže odpočinout. Mark využil klidu zbraní k nepříliš radostné bilanci. Z dvaceti mužů, kterým velel kovář, bylo šest těžce raněných a vyřazeno z boje. Ostatní byli silně vyčerpáni. Ani kovář nebyl v nejlepší formě. Obličej mu pod přilbou znachověl a jen ztěžka popadal dech. Opatrně odložil těžkou sekeru, jíž se oháněl jako šílený. Koženou kazajku měl celou od krve.
Služebné přinesly na hradby džbány kwistu a všichni uhasili žízeň.
Kovář se trochu vzpamatoval a jeho obličej měl zas normální barvu. "Pane, vy a váš sluha jste ti největší bojovníci, jaké jsem kdy viděl. Bez vás by nás už přemohli!" řekl s obdivem.
"Odpočiňte si," doporučil mu Mark. "Den ještě neskončil a může být pěkně tvrdý."
Zadíval se na slunce, které právě mizelo za obzorem. Ray uhodl jeho myšlenky.
"Ne! Nijak to těm nešťastníkům nemůžeme usnadnit. Tím bychom porušili zákon o nevměšování. Hlavně musíme myslet na návrat. Můžeme předstírat pád z hradeb. Podržím tě kolem pasu a na poslední chvíli zapnu antigrav. Budou si myslet, že jsme zahynuli, a v noci se diskrétně vytratíme."
"Radši bych počkal! S trochou štěstí můžeme sledovat Toru. Zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Utečeme a zároveň zjistíme, kdo skutečně je."
Trubky ohlásily nový útok. Muži se pracně zvedli a zaujali znovu svá postavení. Útok byl surový, v hřmotu srážejících se zbraní se ozýval křik raněných a jekot těch, kdo padali z hradeb. Mark zasahoval tu i onde a co chvíli se podíval na jižní hradby, kde bojovala Tora.
Byanové se několikrát dostali na cimbuří.
Mark se náhle rozhodla přikázal kováři: "Shromáždi všechny muže a jdi na pomoc baronovi. Já se o tenhle úsek postarám sám. A pospěš si! Hlavní útok vedou na druhé hradby. Tady je to jen taková kratochvíle!"
Kovář uposlechl a Mark si zesílil pole. Už nemusel odrážet útoky protivníků a mlátil každého, kdo přelezl cimbuří.
Ray zatím změnil techniku boje. Když zjistil, že převržené žebříky Byanové zase rychle opřou, šel na to

jinak. Popadl žebřík za štěřiny, poroztáhl je a příčky se pod vahou mužů zlámaly.
Útok brzy ustal, protože útočníci měli mnoho mrtvých a raněných, a hlavně už nebylo, po čem by lezli na hradby. Mark si vydechl úlevou a byl rád, že může dát aspoň na chvíli odpočinout svalům utýraným od meče.
Na druhých hradbách se situace díky posilám rovněž stabilizovala.
"Třeba nemusíme utíkat už dneska," prohlásil Mark. "Z takových ztrát se Byanové budou nějaký čas vzpamatovávat."
Následující chvíle jeho slova vyvrátila. Vzduch se zachvěl děsivým výbuchem a kus severní hradby se zhroutil v mračnu prachu.
"Hele, oni přišli na střelný prach," poznamenal Ray. Obránci křičeli hrůzou. Odpověděl jim vítězný ryk Byanů, kteří houfně zlézali rozbité hradby.
Mark ukázal na Toru, která sbíhala po schůdcích na nádvoří. Za ní Hori. "Pospěš si, musíme je dohonit za každou cenu."
Na nádvoří panoval nepředstavitelný zmatek. Muži a ženy pobíhali sem a tam a Byanové je pobíjeli jako slepice.
Uprostřed nádvoří Mark dohnal Toru, která si s Horim probíjela cestu k hlavní věži.
Byanové jejich záměr zřejmě uhodli a věž obklopili. Tora narazila na živou hradbu, již nemohla zdolat ani s Markovou a Rayovou pomocí.
Jakýkoli organizovaný odpor ustal a útočníci pronásledovali ty, kteří přežili. Kovář se opíral o zeď a bil se jako kanec obklíčený smečkou psů. Sekera, celá od krve, se rytmicky zvedala a dopadala a při každé ráně vytvářela rudou brázdu. Boj byl však příliš nerovný a kovář nakonec podlehl přesile. Ještě naposledy se vzchopil, ještě rozpoltil jednu lebku a potom mu sekera vypadla z rukou. Jeden Byan mu kopím probodl hrudník. Obr v posledním záchvěvu života popadl svého vraha za hrdlo a stiskl z posledních sil. Se smrtelným chroptěním se pak zhroutil i se svou obětí k zemi. Smrt je spojila.
Jediní, kdo ještě bojovali, byli oba pozemšťané s Torou a Horim. Protivníci je pomalu, ale jistě zatlačovali k menší rohové věži.
Opřeli se o dveře a ty se otevřely.
Vyčerpaná a bledá Tora sešla pozpátku do podzemní místnosti, jež sloužívala jako vězení.
Ray ještě dlouho odrážel smečku pronásledovatelů. "Jestli se vrhnou všichni dopředu, tak je už neudržím. Nemám nasadit dezintegrátor?" zeptal se Marka.
"Ještě ne! Zvolna ustupuj. Vchod do místnosti přepažuje silná mříž. Můžeme ji za sebou zavřít. Tím získáme trochu času. Venku nedezintegruj. Už jsme tady! Poběž za námi!"
Ray třemi skoky seběhl po schodišti a schoval se za masivními mřížemi. Překvapení Byanové se nahrnuli na schody. Někteří si prozíravě vzali pochodně, které teď mihotavě osvětlovaly podzemí.
Nesnažili se prorazit mříže, které pro ně představovaly poslední a nepříliš významnou překážku, pouze zablokovali dveře fošnami a častovali své vězně hrubými nadávkami.
Náhle nastalo ticho a Byanové se rozestoupili. Uličkou prošel muž, z něhož měli zřejmě hrůzu. Měl na sobě dlouhý černý plášť s kápí, jež mu zakrývala větší část obličeje.
Když došel k mřížím, pečlivě si je prohlédl a potom se spokojeně otočil. Mávnutím ruky poslal Byany pryč. Bojovníci mlčky poslechli, dokonce se předháněli na schodech, kdo bude dřív nahoře, a poslední za sebou zavřel. Scénu osvětlovaly dvě louče, zaražené do držáků na zdi. Potom se muž otočil a shodil kápi.

16

Měl úzkou tvář, tenké rty, orlí nos a černé jiskrné oči s hustým obočím.
"To je Konsat!" vykřikla Tora. "Co tady děláš a co znamená ta maškaráda?"
Muž se chladně pousmál. "Drahá Toro, sice jsi mi způsobila mnoho potíží, ale na poslední chvíli jsem to přece jen zvládl."
Mark se stáhl pokud možno do stínu. Zpěvavému jazyku, kterým ti dva hovořili, nerozuměl ani slovo. Soustředil se na Rayovo mentální tlumočení.
"Jelikož máš zřejmě na Byany vliv," ozvala se znovu Tora, "rychle nás odtud dostaň. Ráda bych se vrátila na Maralu."

Muž se cynicky rozesmál. "Ty jsi snad vůbec nic nepochopila! Všichni hezky zůstanete za mřížemi. Až vylezu nahoru, dám Byanům příkaz, aby hrad vyplenili a potom zapálili. Vím, že tě chrání silové pole, ale to je součástí mého plánu. Potřebuješ vodu a hlavně vzduch, jinak nepřežiješ. Při požáru se zhroutí věž a všichni se zadusíte. Pozítří objevím tvé tělo a tělo Horiho. Odvezu vás na Maralu a s lítostí oznámím, že vás zabili divoši, s nimiž ses vůbec neměla stýkat." Tora chtěla něco namítnout, ale Konsat pokračoval: "Jen klid! Nahrávací zařízení mé lodi už zaznamenalo magnetickou bouři, která mi zabránila přiletět včas. Ale přiznám se ti, že jsem tomu trochu napomohl."
"Hori včera odeslal zprávu na Maralu."
"Vím, ale bylo to k ničemu, protože nikdy nedojde na místo určení. Jsem vynikající fyzik a vynalezl jsem přístroj, který pohlcuje energii. Tím jsem vlny odklonil už ve chvíli, kdy byly vyslány." Odmlčel se, očividně vychutnával své vítězství. Potom pokračoval: "Ale měla jsi z pekla štěstí. Normálně bys měla být mrtvá už skoro týden. Nejdřív jsem na tebe poslal omezeného surovce, kterého bych se pak rychle zbavil. Potom jsme zaútočili na Ziny a doufali jsme, že vyprovokujeme bitvu, jíž se zúčastníš i ty. Bohužel jste nevjeli do připravené pasti a ty ses na poslední chvíli zachránila. Zorg potom přísahal, že svou chybu napraví, a přepadl vás na zpáteční cestě. Už jsem si myslel, že se věc podařila. Dovedeš si představit mé zklamání, když se ke mně doneslo, že jste přežili! Dobře že tvůj sluha toho Zorga zabil. Ušetřil mu tak veliké nepříjemnosti."
"Jak jsi věděl, že jsme naživu, když jsi nebyl na hradě?"
Konsat si opovržlivě mlaskl.
"Pobytem na Rygu jsi poněkud zhloupla. Domníval jsem se, že jsi bystřejší. Hori a ty jste měli ve zvyku komunikovat vysílačkou, zřejmě proto, aby vás někdy nepřekvapilo služebnictvo. Přijímačem jsem snadno zachytil veškeré vaše rozhovory. Silně mě zneklidnilo, když ti Hori navrhoval, aby ses schovala v chodbě. To by mi překazilo plán. Ale nesmírně mě uklidnilo, když jsem tě viděl bojovat na hradbách s tím tvým směšným mečem."
"To tys vyhodil hradbu do povětří?" vybuchla Tora.
Konsat ironicky pokrčil rameny. "A co jsem měl dělat? Musel jsem jednat rychle, abys nestačila utéct. Navíc jsem si musel u Byanů udržet pověst mága, jinak by nešli tak bezhlavě do útoku. Odvedli jsme pozornost obránců, několik mužů prokopalo otvor pod severními hradbami a uložili tam pár kilo trinitrotoluenu, který jsem jim laskavě dodal. Pak jsem jim přikázal, aby vás zatlačili do tohoto sklepa."
"A ten šušma byl taky tvůj nápad?" zeptal se Hori.
"Dokonce úplně první. Kdyby byl uspěl, nemusel jsem do toho zatahovat Byany. Modulem jsem se dostal na ostrov, pracně jsem chytil jeden vzorek a vypustil ho u Sygy. Věděl jsem, že způsobí hodně škod a že vám vaše dobrota nedá, abyste ho nezabili. Doufal jsem, že vás nakonec zabije on. Nechápu, jak ho mohl upéct obyčejný ohýnek z roští. Myslel jsem, že jsou mnohem odolnější. Proto jsem nakonec musel navázat styky s Byany. Bez potíží jsem se vydával za mága a vnutil jsem jim svou vůli."
"Proč? Proč to všechno?" vykřikla Tora. "Proč si tolik přeješ naši smrt?"
Zpupně se na ni zahleděl. "Protože jsi poslední překážkou na cestě k cíli, jemuž jsem zasvětil celý svůj život. Až nebudeš ty, Velká rada mě jmenuje prezidentem Maraly!"
"Můžou se objevit i jiní kandidáti."
"Ale nemají šanci. Mám dostatek stoupenců. Stačí zvládnout hrstku nerozhodných a máme většinu. Takže vidíš, že nezbytnou podmínkou mého úspěchu je tvé zmizení."
"A to je pro tebe tak důležité být prezidentem?"
"Ano. Ale to je pouze první etapa. Jakmile budou mí stoupenci pevně u moci, začne éra dobývání. Hiriové chtějí mít občas iluzi, jak jsou stateční. Pod ochranou silového pole se vypraví na divoké planety a budou porážet chabé protivníky. Dám jim příležitost, aby konečně prokázali své kvality. Vrátíme se na všechny planety, které jsme objevili. Ne tak šetrně jako vy, ale jako dobyvatelé a pánové! Primitivové se nám podrobí a my z nich uděláme otroky a válečníky."
Konsat se zhluboka nadechl a pisklavým hlasem pokračoval: "Tyto planety mají bohaté zásoby energie a surovin. Vybudujeme na nich zbrojovky. A pak v čele mocné eskadry začnu dobývat Galaxii. Hiriové si znovu uvědomí to, na co neměli nikdy zapomenout: vesmíru smí vládnout pouze nejinteligentnější a nejsilnější civilizace."

Tora zděšeně potřásala hlavou. "Ty ses naprosto zbláznil, Konsate. Hiriové do takového šíleného dobrodružství nikdy nepůjdou."
Konsat se jen ušklíbl. "Až já budu pánem, i oni se naučí poslouchat. A ten, kdo umí poslouchat, umí i velet. Přesvědčím je, protože jim vysvětlím správnost svých názorů.
Případné protivníky odklidím. Velké impérium se nevytváří pošetilými slůvky o spravedlnosti nebo rovnosti, ale silou, odvahou a slávou!" Otřel si čelo a pokračoval už klidněji: "Proč se vlastně rozčiluju? Nemá smysl tě přesvědčovat, protože ty to už nezažiješ. Sbohem."
"Moment!" vykřikla a ukázala na Marka. "Chápu, že chceš mou smrt, ale prosím tě, ušetři tyto dva muže, kterým do našeho sporu nic není. Nech je utéct!"
Konsat se na vězně mrazivě podíval. "Až do samého konce jsi citlivá. Chvíli jsem pomýšlel na to, že je vydám Byanům. Rádi by si s nimi pohráli za ty ztráty, jež jim způsobili. Ale budu radši, když přece jen zůstanou tady. Aspoň vám nebude při umírání tak smutno."
Otočil se, rychle vyběhl po schodech, bouchly dveře a nastalo ticho.
17
Mark přistoupil k Toře a s naivním výrazem se zeptal: "Jaké by chtěl výkupné? Nerozuměl jsem vaší řeči."
Tora zaváhala a potom se slzami v očích řekla: "Máš právo dozvědět se pravdu. Je konec. Za pár hodin Byanové zapálí hrad a my shoříme, nebo se udusíme, nebo nás zavalí kamení."
"Neradostné vyhlídky," poznamenal Mark. "Asi bude rozumné, když se zbavíme těch nepohodlných skořápek," řekl a poklepal si na pancíř.
S Rayovou pomocí se zbavil brnění. Totéž udělali Hori s Torou.
"Jsem ještě celý zpocený, ale vodu nám zřejmě nedají, co?" zažertoval Mark.
"Kolik tak může být?" zeptala se Tora.
"Už je jistě noc," ozval se Hori. "Byanové vyplení hrad, pokud se neopili našimi zásobami kwistu. Ale mág je dá brzy do latě. Nejpozději do hodiny hrad zapálí."
Mark přistoupil k mříži a dlouho si ji prohlížel. Tora mu položila ruku na předloktí.
"Protože musíme zemřít, chci, abys věděl, že jsem tě ráda poznala, Marku. A vyčítám si, že jsem nepřímo příčinou tvé smrti."
Pozemšťan se usmál a něžně jí položil prst na rty, aby zmlkla.
"Já si myslím, že bychom měli využít dočasného klidu a utéct. Kolik vězňů jste tady měli v poslední době, Hori?"
"Nikoho. Dokonce jsem v tomhle sklepení nikdy nebyl."
"Já to tušil, všechno je rezaté." Nedovolil baronovi, aby si ověřil pravdivost jeho slov, a dal Rayovi znamení, aby se přesunul k mříži v tom nejtemnějším místě. Ukázal na její dolní část a nařídil:
"Přeřízni to laserem a ohni pruty nahoru. Budu předstírat, že ti pomáhám. Hezky pomalu, ať si myslí, jaká je to pro nás námaha."
Zakrátko je udýchaný Mark vyzval: "Račte, baronko, pánové půjdou až po vás. Inu v životě se člověk musí občas ohnout."
Došli ke dveřím. Tora chtěla vyjít ven, ale Mark ji zadržel.
"Moment. Co když ten váš čaroděj nechal venku stráže? Ray se o něj postará."
Android opatrně otevřel dveře a vyklouzl ven. Za necelou minutu se vrátil s tělem jednoho Byana.
"Chtěl křičet, a tak jsem ho zmáčkl. Asi moc. Má to za sebou."
"Hoď ho dolů," rozhodl Mark a obrátil se k Toře: "Když se budeme držet ve stínu, dostaneme se k probořeným hradbám. Slezeme a utečeme na můj hrad."
Tora chvíli přemýšlela. "Rozumnější bude dostat se do knihovny," navrhla šeptem. "Ale slib mi, že se nebudeš na nic ptát."
Mark jí to slíbil a vykradli se na nádvoří, kde hořelo několik ohňů, u kterých spali opilí vítězové. Odkudsi se neslo sténání žen, které přežily. Byanové na nich uplatňovali právo vítězů.
Uprchlíci se kradli podél zdí k hlavní věži. Postupovali pomalu a opatrně, co chvíli museli překračovat nějakou mrtvolu. Když Tora poznala Heitovo zohavené tělo, neubránila se vzlyku. Mark jí jemně a soucitně stiskl rameno a přinutil ji pokračovat dál. Konečně došli ke vchodu do hlavní věže. Jedno křídlo

bylo vytlučené sekerou.
Hlavní síň vypadala prázdná. Tora se už rozběhla ke knihovně, ale Mark ji chytil za ruku. Právě včas! Někdo zakašlal.
"U spojovacích dveří jsou dva," hlásil Ray.
"Bez milosti je zlikviduj. Teď nemůžeme riskovat."
Ray zmizel ve tmě. Zakrátko zaslechli zachrčení a nastalo ticho.
"Račte dále!" ozval se Ray.
Vešli do knihovny, kde dohořívala louč. Tora hned přistoupila ke gobelínu, netrpělivě stiskla knoflík, stěna se zasunula a ukázala se osvětlená místnost. Uprchlíci do ní bez meškání vešli a zeď se za nimi opět zavřela.
Prudké světlo je na chvíli oslnilo, takže si hned nevšimli dveří, které se otevřely na druhém konci laboratoře a jimiž vešel Konsat.
Třebaže ho jejich příchod značně překvapil, reagoval neobyčejně pohotově. Pravicí na ně zamířil zbraní s krátkou hlavní a levicí popadl podivnou černou krabičku. Světlo sláblo.
"Pozor!" varoval Ray. "Ta černá krabička... Pohlcuje energii. Jsem paraly..."
Spojení se přerušilo a android znehybněl.
"Toro, Toro, komplikuješ mi to až do poslední chvíle," zasyčel Konsat. "Už zase musím měnit plány."
Hori postoupil o krok vpřed. "Nemysli si, že mě tou laserovou pistolí zastrašíš! I já mám ochranné pole."
"Omyl," odvětil chladně Konsat a namířil na Horiho. "Generátor je vybitý. Jestli mi nevěříš, ověř si to."
Baron si rychle sáhl na přezku a potom sklesle ruku odsunul.
"Teď už jistě nepochybujete o tom, jak schopný jsem fyzik," pokračoval Konsat. "Tahle legrácka absorbuje energii jakéhokoli generátoru. Díky ní vaše zpráva na Maralu nedošla." Krutě se usmál a obrátil se k Toře: "Když jsi nechtěla zemřít udušením, musím tě vydat Byanům. Těch pár žen už určitě zabili a budou mi vděčni za čerstvé maso. Ráda ses milkovala s divochy. Aspoň si před smrtí trochu užiješ. Pojď! Už jsem s tebou ztratil dost času."
"A co když odmítnu?"
"Pak vás tady pobiju všechny a těla dám hodit do ohně. Mám nahrávky celého masakru, takže Rada mi jistě uvěří."
Mark sice neměl tlumočení, ale domyslel si, oč jde. Zjistil, že ani on už nemá ochranné pole. Zoufale hledal nějaké řešení.
"Radši umřu tady," prohlásila Tora.
"Jak je libo," posmíval se jí Konsat a zvedl pistoli. "Ale upozorňuji tě, že tě jen zraním. Nechci kazit Byanům radost."
Mark vystoupil a pravil místním jazykem: "Jaké výkupné žádáte, pane? Jsem bohatý a můžu za své přátele zaplatit."
"Blbečku," procedil Konsat opovržlivě mezi zuby. Mark šel k němu dál, jako by neslyšel.
"Ve váčku mám ještě sto zlaťáků, ale můžu vám do několika dnů dodat ještě tisíc."
Konsat jen pokrčil rameny. "Mlč, otroku. Nechápeš, oč jde. Na tobě zájem nemám, takže tě zabiju rovnou tady a ušetřím tě muk, která čekají Toru."
Mark klesl na kolena, plazil se ke Konsatovi se vzpaženýma rukama.
"Prosím, pane, nezabíjejte nás ještě!"
"Ti divoši jsou pěkní srabové," odplivl si Konsat. Šel Markovi naproti a chtěl ho nakopnout.
Mark pevně doufal, že tu chybu udělá.
Prudce se vrhl dopředu, chytil Konsata za nohu a strhl ho k zemi. Konsat rozhodil ruce a upustil pistoli i krabičku.
Mark ho popadl za jednu ruku a zkroutil mu ji za záda. Pak do něj dobré dvě minuty tloukl, že by každý zápasník catch as catch can slintal závistí. Konsat se mu chtěl vykroutil, ale Mark mu stáhl ruku ještě hlouběji, a silové pole, nesilové pole, vykloubil mu rameno.
Konsat zaryčel bolestí. Mark celý udýchaný a zpocený chtěl využít výhody a vykloubit mu i druhou ruku. Zvlhlé ruce mu však sklouzly a Konsat se mu vytrhl.
Když Mark zaútočil znovu, narazil na silové pole vyhnané na maximum. Konsat se pracně zvedl a očima

hledal zbraň. Hori ji však už duchapřítomně sebral.
Ničema rychle ustoupil ke dveřím, jimiž vešel, a zabouchl je za sebou.
"Rychle, Hori! Nesmí se dostat k lodi!" vykřikla Tora.
"Dveře jsou na zámek!" zařval Hori.
"Tak ho přepal pistolí."
Mladý muž ustoupil o krok a zvedl zbraň. Z hlavně vyšlehlo několik rudých paprsků a nadělalo do kovu díry. Zbytek vyřídil rázný kopanec.
Hori a Tora se rozběhli a za nimi Mark. Paralyzovaný Ray zůstal na místě. Potom se mu pomaloučku, polehoučku pohnula levá noha. Hýbal se trhaně jako hračka, které se vybila baterie. Poslední zásoby energie došly a on padl obličejem na zem. Při pádu ještě zvedl pravou paži. Klesla jen pár centimetrů od tajemné černé krabičky.

18

Mark uháněl za Torou. Utíkali dlouhou, jakoby nekonečnou chodbou, kterou místy osvětlovaly panely. Dvakrát je zastavily kovové dveře, které Hori musel otevřít laserovou pistolí. Celí udýchaní se zastavili před další překážkou, která byla odolnější než předcházející. Laserový paprsek pronikal ocelí jen ztěžka.
Mark se na to podíval blíž. "Takhle se vám to nikdy nepodaří. Proč se radši nepropálíte skálou nad zárubní? Ta je křehčí."
Horiho Markův návrh poněkud překvapil, ale uposlechl a práce mu šla mnohem rychleji od ruky. Nicméně čtvrt hodiny trvalo, než dveře povolily.
Mark spatřil gigantickou jeskyni. V klenbě měla otvor, jímž bylo vidět hvězdnaté nebe. Uprostřed jeskyně stála malá kosmická loď, připomínající výletní lodě bohatých pozemšťanů.
"Pozdě," vzlykla Tora. "Podívej, přechodová komora se už zavírá."
Opravdu, loď byla připravena ke startu. Hori nadával a Tora popotahovala.
"Myslela sis, že díky tomu divochovi nakonec zvítězíš, ale opak je pravdou," ozval se vysílačkou Konsat "Zapřísahám tě, Konsate, zapomeň na sny o panování a vraťme se na Maralu. Slibuji, že nikomu nic nepovím."
"Nech si ty vtipy," zachechtal se Konsat. "Dosáhnu svého a budu pánem Galaxie! A teď dobře poslouchej, protože opakovat se nebudu. Do lodě se nedostaneš, s tím nic nenaděláš, a mě bolí rameno tolik, že nemůžu ven. Máš zbraň a budeš ji muset použít. Zabij své druhy a potom sebe. Jinak..."
"To nikdy!"
"Jinak odstartuji," pokračoval Konsat, jako by ji neslyšel, "a pak vypálím jadernou střelu, která zničí celou oblast až k Syze. Takže si vyber. Buď jenom vy tři, nebo všichni v okolí."
"Jsi netvor!" rozplakala se Tora. "To nemůžeš po mně chtít! Jak vysvětlíš Velké radě, že tady došlo k jadernému výbuchu?"
"To už je moje věc. Řeknu jim třeba, že jsem z dálky viděl jakýsi oblak prachu a že barbaři, kteří dobyli hrad, si hráli s generátorem a ten jim vybuchl. Ale už jsme ztratili příliš mnoho času. Poslechni mě!"
Hori nevěděl, co dál. Pomalu, váhavě podal Toře pistoli.
"Rozhodni se sama," řekl se skloněnou hlavou. "Zachovám se podle tebe."
"No tak!" naléhal Konsat. "Jenom se mě nepokoušej nějak oklamat. Mám zapnutou kameru, přiblížil jsem si tě a sleduju každičký tvůj pohyb. Začni tím divochem. Potrestej ho za to, že se na mě opovážil zvednout ruku."
Mark se s údivem podíval na Toru, jak celá uslzená na něj míří.
"Toro! Co se děje?" vykřikl a vykročil k ní.
"Ne, Marku, prosím tě. Stůj," zavzlykala. Překvapeně se zastavil.
"Tak mi to aspoň vysvětli."
"Je to hrůza. Konsat chce, abych zabila vás, potom sebe, jinak zničí celé okolí i s lidmi. Má hroznou zbraň, věř mi." Mark vztekle zaťal pěsti, ale bez Raye se cítil bezmocný. Možná měl zůstat u něj a pokusit se ho opravit. Teď zemře na téhle planetě jako obět cizího paranoika.
Tora na něj zamířila znovu a dlouze si hleděli do očí. Ukazováček se jí už tiskl ke spoušti. Potom jí ruka klesla. "To nejde!" vykřikla. "Nedokážu to, ne..."
Mark hledal nějaké východisko. Stačí ještě před atomovým výbuchem odtáhnout Toru? A po výbuchu

zavolat modul, než dostanou smrtelnou dávku záření?
Rozhlédl se po jeskyni a ztratil naději. Výbuch určitě zničí hrad, v němž je Ray, a klenba této kamenné katedrály se zřítí.
"To stačí. Dávám ti poslední šanci," připomenul se Konsat.
Znovu zamířila.
"Marku! Ozvi se!" To byl Ray!
"To jsem rád, že tě slyším. Už ses vzpamatoval?"
"Všechno je v pořádku. Lokalizoval jsem tě."
"Pospěš si, jsem v hrozným průšvihu!"
Otočil se k Toře. "Počkej. Souhlasím s tím, že zemřu, ale rád bych se něco dozvěděl. Zeptej se Konsata, co se stane, když narazí na civilizaci, která je na stejné úrovni jako vaše."
Tora si ani neuvědomila, jaká je to podivná otázka, a hned se spojila s lodí.
"Bezva," ozval se Ray, "nahrávám váš rozhovor. Jsem tam za minutku."
V té chvíli Konsat odpověděl: "To se nestane, protože Hiriové jsou nejinteligentnější bytosti Galaxie. Ale i kdybych narazil na vyvinutého protivníka, budu bojovat. Pouze silnější má právo vládnout jiným rasám! Ale teď už dělej, Toro. Startuji za dvacet vteřin. Koukej, už jsem otevřel šachtu."
Ray dorazil k Markovi a rychle mu přetlumočil výhrůžku. U vrcholu rakety se otevřel otvor a loď se rozechvěla.
"Rayi, dezintegrátor! Nejdřív znič střílnu a potom teleskopické podpěry."
"Čtrnáct, třináct, dvanáct...," znělo Toře v uších. Android zvedl levou ruku a z předloktí mu vyšlehl fialový záblesk. V ocelovém plášti lodi se ukázal otvor, jakoby vykousnutý ohromnou neviditelnou čelistí. V následující vteřině dvě ze tří teleskopických nohou zmizely, jako by je přejela gigantická guma. A poslední fialový záblesk zničil záď, kde se nacházel pohon.
Loď se naklonila, narazila na skálu a potom se s ohromujícím rachotem zhroutila a do vzduchu se zvedlo mračno prachu.
Když se prach rozptýlil, zjistili, že se lodi prakticky nic nestalo. Připomínala obrovského brouka v posledním tažení, celá se chvěla. Občas zaslechli tlumený výbuch. Potom se plášť podélně rozchlípil a vyšlehly z něj plameny.
Android všechny tři odstrčil do bezpečí. Tora dostala třesavku a jektala zuby. Mark ji něžně objal a vzal jí z ruky pistoli.
"Uklidni se. Už je to za námi. No tak!"
Plameny uhasly stejně rychle, jako vyšlehly, a z rakety zbyl jen beztvarý roztavený kov.
O kus dál se cosi plazilo. Konsat, který se na poslední chvíli dostal ven. Silové pole však nebylo dostatečně silné, aby ho ochránilo před žárem. Oděv mu shořel a bylo vidět cáry odlupující se kůže.
"Je ztracený," prohlásil netečně Ray. "Má popáleniny na devadesáti procentech těla, a ještě třetího stupně. Navíc inhaloval horký vzduch a spálil si plíce."
Umírající otevřel oči a poznal Toru. Skoro nesrozumitelně zamumlal: "Nevím, jak se ti to podařilo, ale stejně jsem vyhrál já. Bez lodi se na Velkou radu nedostaneš. Místo mě bude zvolen můj zástupce Whyg. To on začne dobývat Galaxii." Ještě naposled sebou trhl a znehybněl.
"Má pravdu," hlesla Tora. "Musíme Radu okamžitě varovat. Honem do hradu a pošleme zprávu."
Hori ji zadržel. "To nemá smysl. Už bude den a z hradu zbylo určitě jen spáleniště.
"Myslím, že tahle mise na Rygu skončila pro všechny," ozval se Mark. "Měli bychom odletět. Možná vám můžu být ještě užitečný, ale nejdřív se musím zeptat nadřízených. Rayi, zavolej modul. Myslíš, že ho sem dostaneš?"
"To bude hračka!"

19

Modul se hnal temnou oblohou. Tora a Hori mlčeli. Byli ještě v šoku.
Mark se posadil, natáhl si nohy a vyslal k Rayovi dotaz: "Můžeš mi vysvětlit, jak ses tak rychle vzpamatoval?"
"Když jsem cítil, že mi prudce uniká energie, nepokoušel jsem se o boj, tím bych si nenapravitelně zničil generátor. Hned jsem přerušil všechny obvody. Později jsem uvedl do provozu jen několik obvodů, a

ještě na poloviční výkon. Uvědomil jsem si, že jsi pryč. Dostal jsem zvláštní šok. Zjistil jsem, že mám v těle ještě jakousi zbytkovou energii, a snažil jsem se ji zmobilizovat. Stačila přesně na to, co jsem potřeboval. Zmocnit se té černé krabičky."
"A k čemu?" zeptal se překvapeně Mark.
"Uvažuj! Ten přístroj pohlcoval energii, ale už ji nikam nevyzařoval! Ani jako světlo, ani jako teplo, ani jako elektřinu. Takže ji musel akumulovat. Po nějaké chvíli se mi podařilo energii z něj získat. Bylo to trochu násilné, přepálilo mi to několik podružných obvodů, které si snadno opravím na lodi. Myslím, že naše vědátory bude ta krabička náramně zajímat."
O něco později Ray pokračoval: "Zdá se, že se naši přátelé poněkud vzpamatovali a vyměňují si dojmy. Zajímá tě jaké?" Na Markovu odpověď nečekal a rovnou tlumočil:
"Řeknu ti, Toro, celá tahle situace je poněkud komická. Mark si z nás celou dobu dělal srandu. Teď by mě jen zajímalo, kam nás odveze. Hori se zasmál. Když si vzpomenu, jak jsi vychvalovala přednosti toho divocha, jeho výdrž, ten báječný, civilizací dosud neotupený instinkt! Ale já mu na to skočil taky. Nejvíc mě ale překvapuje Ray. Podle mě to bude velice dokonalý android. Možná jsou přece jen dál než my."
Konverzaci přerušil přistávací manévr. Modul vletěl do přechodové komory, která se za ním se syčením zavřela.
Mark vyskočil a podával Toře ruku. Předstírala, že si jí nevšimla. Už to byla zase ta stará Tora.
Zavedl přátele do největší kabiny, která sloužila jako salon, jídelna a odpočívárna a nacházela se hned vedle pilotní kabiny.
"Račte, paní baronko, vítejte na mé skromné tvrzi!" řekl Mark žertem.
Tora jen zavrčela a z očí jí šlehaly blesky.
"To by stačilo! Už ses nám vysmíval dost! Jsi hnusný pokrytec. Nenávidím tě!"
Markovi ztvrdly rysy. "Škoda že to bereš takhle. Mysli si cokoli, ale mé city k tobě byly upřímné."
"Jen se nevymlouvej a nehraj na sentimentální strunu. To, co jsi udělal, je neodpustitelné!"
"Tys taky nebyla zrovna vzorem upřímnosti," namítl Mark.
"To je něco jiného. Považovala jsem tě za primitiva, zatímco ty jsi velice dobře věděl, že nejsem z této planety."
"Jsem něco jako voják," vysvětloval Mark, "musím poslouchat rozkazy a nemůžu jednat samostatně. Ale když to situace vyžadovala, nikdy jsem neváhal, i za cenu prozrazení."
"To není pravda!"
Mark si jen vzdychl a obrátil se k Horimu. "Když jsme vás našli u té cesty, zbývalo vám jen pár minut života. Tak vážná jste měl zranění. Ray totiž dokáže diagnostikovat nemoc stejně dobře jako medirobot. Aby utlumil šok, musel vám píchnout analgetika a léky na posílení srdeční činnosti."
Hori se usmál. "To byly jistě ty podivné stopy."
"Jakmile jste se probral, zeptal jsem se vás, jestli nemáte na hradě lékaře. Z vaší odpovědi jsem hned poznal, že máte mediblok. Abychom vám při přepravě neublížili, Ray použil antigrav."
Toru to ještě nepřesvědčilo a namítla: "To jsem nemohla tušit!"
"Ale jen si vzpomeň!" usmál se Mark. "Myslíš si, že obyčejný ohýnek by zlikvidoval obřího škorpiona? Ray na něj totiž hodil zápalný granát. Když jsem šel pro tebe do byanského ležení, mohla sis všimnout, že stráže spaly tvrději, než je normální, to zase způsobily uspávací kapsle. Nadýchala ses plynu a usnula jsi taky."
"Zápalný granát, uspávací kapsle!" vyhrkla vztekle Tora. "Jak to můžeme znát? My Hiriové jsme mírumilovná civilizace!"
"Promiň, ale kromě vás jsem poznal ještě jednoho příslušníka vaší civilizace a ten mi tak mírumilovný nepřipadal."
Hori vybuchl smíchy a atmosféra se uvolnila.
"Mark má pravdu, Toro. Nemá smysl patlat se v minulosti a v uražené ješitnosti. Radši mysleme na budoucnost."
Pozemšťan na její reakci nečekal a navrhl: "Dám vám důkaz své dobré vůle. Začnu já a představím vám náš vesmír. Nejdřív se ale pohodlně usaďte."
Hori a Tora se s úlevou posadili. Ray jim hned přinesl kelímky s jakousi jiskřivou tekutinou.

"To je na posilněnou. Za chvíli dostanete kapku alkoholu."
Napili se a potom Mark řekl: "Ray vám pustí trojrozměrný film, který máme připravený pro případ setkání s vyvinutou civilizací. Shrne vám naše dějiny a ukáže vám současnost."
Když film začal, Mark vstal a odebral se na sanitární blok. Vrátil se odpočatý a v prosté astronautické kombinéze. Na obrazovce dobíhaly poslední metry a potom se v kabině rozsvítilo. Ray všem nabídl už ostřejší nápoj.
"Nerad jsem tě klamal, Toro," začal Mark. "Ale teď jistě chápeš, že jsem jen nepatrné kolečko v ohromném soukolí, a ne jako ty rozhodující figura na politické šachovnici planety. Kdybych zmizel, Pozemské unie se to nijak nedotkne. Nějaký ouřada klikne myší na políčko vymazat a místo mě zařadí dalšího adepta. Jediná bytost, které by se po mně stýskalo, by byl zřejmě android Ray."
Tora se konečně usmála. "Promiň. Neovládla jsem se." Potom se zachmuřila a zeptala se: "Ale jak to, že víš, co říkal Konsat?"
Mark jen pokrčil rameny. "Když si někdo sděluje nezakódované dojmy, ať se nediví tomu, že je zachytí ledajaký přijímač."
Tora vykulila oči a vykřikla: "Jenom mi neříkej, že jsi poslouchal všechno!"
"Já ne, já to nedokážu. Tlumočil mi to Ray. Ale neměj strach, je to stydlín a delikátní pasáže vynechával."
Po chvíli se zasmála. "Aspoň jsi věděl, co k tobě cítím."
"Budeš nám teď vyprávět o vaší civilizaci, nebo si chceš radši odpočinout?"
Tora zavrtěla hlavou. "Ani nevíš, jak málo máme času! Naše planeta obíhá kolem dvojhvězdy asi deset světelných let odtud. Technicky jsme se vyvíjeli podobně jako vy, naše dějiny však nejsou tolik bohaté na války a podobné konflikty. Současně se vstupem do kosmu naši biologové dosáhli nesmírného pokroku. Podařilo se nám odstranit všechny nemoci a zaměřili jsme se na prodloužení života, takže se dnes bez problémů dožíváme dvou set padesáti let." Všimla si Markova údivu a koketně poznamenala: "Možná na to nevypadám, ale táhne mi na dvoustovku." Když se Mark zasmál, zeptala se: "Co je ti na tom k smíchu?"
"To bylo poprvé, co jsem se miloval s dvousetletou bábou," zabručel, "ale rozhodně té zkušenosti nelituju."
Tora nasadila vážnou tvář a pokračovala: "Zpomalení stárnutí mělo vážné důsledky. Za prvé to vyžadovalo přísnou regulaci porodnosti a za druhé zásadně změnilo chování Hiriů. Má-li člověk naději na tak dlouhý život, bývá opatrnější a víc se bojí nehod. Výzkum kosmu se prakticky zastavil, protože se nenašli astronauti ochotní riskovat život. Civilizace se na dvě tisíciletí stabilizovala a zrodilo se netušené nebezpečí: nuda!"
Všimla si, že Mark nechápe.
"Naši technici vyvinuli plně automatizované továrny, které vyžadují pouze symbolický dohled. Všechny životní potřeby byly uspokojeny a Hiriové neměli co dělat. Marně hledali nějaké rozptýlení. Počet sebevražd závratně stoupal. Můj otec byl dlouho prezidentem Velké rady Maraly a napadlo ho zkusit znovu kosmické lety. Objevili jsme tak desítky obyvatelných planet. Pouze dvě z nich byly ještě panenské, jinak všude existují civilizace na různém stupni vývoje. A tenkrát se zrodila myšlenka velkých her."
Dopila sklenici a pokračovala:
"Skupinka Hiriů tajně přistála na nějaké planetě, vmísila se mezi obyvatele a žila jako oni. Něco jako vaše dovolené. Jenže naše měřítko času je trochu jiné, takže zůstáváme na jednom místě poněkud delší dobu. Moc neriskujeme, máme ochranné opasky. Sdílíme radosti a strasti domorodců a znovu se o něco snažíme, opět máme pro co žít. Hiriové si podle vlastního výběru mohou zvolit panenskou planetu, kde není žádný člověk, nebo prehistorickou planetu, počátky civilizace, středověk, a dokonce i vyvinutější planetu, asi tak na úrovni vašeho osmnáctého století. Stejně jako vy máme náš zákon o nevměšování, ale předáváme jim různá menší vylepšení, k jakým by dříve či později stejně dospěli."
"Já vím," usmál se Mark, "třeba vyšlechtěná zrna mabu nebo uhlí."
"Nu a co? Zdálo se mi, že jsi inteligentní, a ložisko bylo na tvém panství. Ty taky nejsi žádné neviňátko. Slyšela jsem o jakýchsi sítích na ryby."
"Přejděme to," zašklebil se Mark a podíval se na Raye, který nahrával.

"Nevýhodou her bylo zjištění, že v některých Hiriech se probudila dobyvačnost a bojechtivost. Vrcholem byl Konsat. Teď už víš všechno. Musíme se vrátit na Maralu, dřív než se sejde Velká rada. Řada členů mě ujistila, že mě zvolí prezidentkou, protože otec hodlá odstoupit. Tato představa mě nijak nenadchla a čtyři roky jsem na Rygu rozvažovala. Když jsem se od Konsata dozvěděla, jak se věci mají, rozhodla jsem se. Musím udělat všechno pro to, aby nás jeho stoupenci neuvrhli do nesmyslného dobrodružství. Stručně a jasně, můžeš nás dovézt na Maralu?"
"Přiznám se, že jsem na tuhle otázku čekal s obavami," začal rozpačitě Mark. "Kdyby bylo jen na mně, klidně bych tě odvezl třeba na druhý konec Galaxie. Ale nemůžu jednat bez vědomí svého nadřízeného, generála Khova.
"A můžeš se s ním rychle spojit?"
Mark prudce vstal. "Víš co? Pojď se mnou. Zkus to sama."
Ray si v pilotní kabině sedl k videoradiu a za pár minut už měl na obrazovce otrávený obličej nějakého důstojníka.
"Poručík Stone, mise Ryg. Žádám spojení s generálem Khovem. Priorita A 1."
Důstojník pokrčil rameny. "To nejde! Podívejte se, kolik je hodin! Generál má teď tři ráno a jistě víte, že v takovou hodinu není rád rušen."
"Trvám na své žádosti!"
Mrzout chvíli váhal. "Dobrá, ale je to na vaši odpovědnost. Až vás přeloží na nějaký umělý satelit, kde chcípnete nudou, pak se nedivte."
Několik následujících minut si Marka předávali operátoři z ruky do ruky a každému musel zopakovat, co chce. Nakonec obrazovku zaplnila lysá lesknoucí se generálova hlava. Khov se však kupodivu usmíval.
"Poručíku Stone, už jsem se nemohl dočkat."
Zmatený Mark koktal jakousi omluvu, ale generál pokračoval: "Už jsem si zvykl na to, že mě vytáhnete z postele. Od té doby, co jste vyrazil na cestu, jsem špatně spal, protože jsem čekal, že mě každou chvíli někdo vzbudí. Konečně se tak stalo a teď mám jistotu, že se příští noc konečně vyspím. Tak co jste na tom Rygu objevil? Létající chobotnici, nebo šestinohou ovci?"
"Ono je to trochu složitější, pane generále..."
Mark podrobně vylíčil své setkání s Torou a patálie s Konsatem. Generál nehnul ani brvou.
"Pane generále," řekl na závěr, "žádám o svolení zavézt Toru a Horiho na Maralu, jinak se tam dostane k moci skupina fanatiků a rozpoutá válečný konflikt."
"Ti Hiriové jsou s vámi?" zeptal se generál.
Mark uvolnil místo Toře, která pronesla dlouhou větu v rodné řeči.
"Ona ještě neumí galakticky?"
"Zatím ne, ale Ray může tlumočit."
"To je teď jedno. Naučte je náš jazyk a nic jiného zatím nepodnikejte. Počkejte na mé rozkazy. Musím to oznámit prezidentovi. Ať mi Ray honem pošle hlášení, a kompletní!"
Generála na obrazovce vystřídal operátor.
"Příjem!"
Mark se podíval na Toru. "Víc jsem udělat nemohl. Teď už nám nezbývá než čekat."
"Pochopil aspoň, jak to spěchá?"
"O tom nepochybuj. Pojď, zasloužíme si pár hodin odpočinku. Já ti už ani nevím, jak vypadá postel."
Tora váhala, a proto pokračoval: "Ničeho se neboj, Ray zůstane u řídicího panelu. Jakmile se generál ozve, dá nám vědět. Tohle je sice malá loď, ale má kabiny pro případné pasažéry. Ukážu vám je a taky sanitární blok a distributor potravin."

20

Hori s Torou vešli do pilotní kabiny. Odpočinuli si a převlékli se do kombinéz, které byly rozhodně vhodnějším úborem pro pobyt na kosmické lodi než středověká suknice.
"Zatím nepřišlo nic," hlásil jim Mark, "ale na tom není nic divného. Vedení Země se probírá naším hlášením. Zatím musíme vyřešit jeden problém. Kdo z vás pilotoval loď?"
"Výcvik máme oba," odpověděla Tora, "ale zpravidla řídil Hori."
"V tom případě by se měl dát do práce, protože naše souřadnicové systémy se jistě liší. Než v té změti

vyhledá vaši dvojhvězdu, chvíli mu to potrvá."
Hori se sklonil nad počítačem. "To je pravda! Na tohle jsem nepomyslel. Jak postupujete vy?"
"To vám vysvětlí Ray. A vy mu zase vysvětlíte základy vašeho navigačního systému. Jistě je sladí s našimi. A až dojdete k nějakému výsledku, bylo by dobré ověřit jej přímým pozorováním a spektrografickou analýzou vaší dvojhvězdy."
Hori si sedl k počítači a Mark se obrátil k Toře. "Nechceš zkusit induktor? Naučí tě naší řeči. Podle Raye se naše mozky příliš neliší. Kdyby náhodou došlo k nějaké diskusi s Khovem, bude lepší, když se zapojíš."
Tora souhlasila a Mark ji zavedl do kabiny. Položil ji na lůžko, opatrně jí na hlavu nasadil sítku s elektrodami a potom nastavil program. Ještě jednou ho ověřila usmál se. "Pěkně se uvolni a nebraň se spánku."
Zapnul přístroj a s úzkostí čekal na její reakci. Brzy se uklidnil, vše bylo v normě. Navíc se mu zdálo, že proces proběhne mnohem rychleji než u pozemšťanů. Podíval se znovu na fyzická a psychická data a bylo tomu tak: Tořin mozek absorboval informace šestkrát rychleji!
Nespouštěl oči z obrazovek. Když všechny zhasly, úzkostlivě čekal, až se Tora probudí.
Otevřela oči a s úsměvem se galakticky zeptala: "Už je po všem?"
"Ano. Nebolí tě hlava? Hlavně ještě lež. Připravím ti vzpružující nápoj."
Odešel k automatu a stiskl několik tlačítek. Když se k ní vrátil s kelímkem, Tora už stála a upravovala si plavé vlasy pocuchané od sítky. Sáhla po kelímku a naráz ho vypila.
Chtěl ji podepřít.
"Cítím se skvěle," řekla však. "Uvědom si, že na podobné indukce jsme zvyklí už od dětství. Je to naše metoda výuky a zároveň ji využíváme pro velké hry."
"Ty se máš! Mě z toho pokaždé šíleně bolí hlava."
"Jsi ještě moc mladý. Až budeš mít za sebou sto let zkušeností, zvykneš si," zasmála se.
"Půjdeme se podívat, jak pokročil Hori," změnil Mark téma.
V pilotní kabině panoval čilý ruch. Hori pustil všechny počítače. Zavrčel na Toru: "Tihle pozemšťané mají sice velice chytrý systém, ale nějak to sladíme." A opět se zahloubal do sloupců cifer.
"Nejsme mu k ničemu," poznamenal Mark k Toře. "Pojď vedle do kabiny, dáme si skleničku."
Usadili se v relaxačních křeslech a Mark se zeptal: "Jak se vám podařilo zřídit na Rygu základnu a nevzbudit pozornost domorodců?"
"Stálo nás to dost času. Zpočátku jsme stejně jako ty nechali loď na nízké oběžné dráze a používali pouze výsadkový člun. To bylo před několika stoletími a panství měla jiné hranice než dnes. Naši předkové objevili vápencový kopec s jeskyněmi. Ono území tenkrát nepatřilo nikomu, protože bylo na samém konci syžského království. Vystavěli hrad a z něj prokopali chodbu do jeskyně. Z kopce se tak stala trvalá základna.
"Vy dva jste byli na Rygu jediní?"
"Ano. Ostatní už nechtěli podstoupit tvrdý výcvik v šermu."
"Generál Khov!" přerušil je interkomem Ray. "Přepínám do salonu."
Na obrazovce se ukázala neproniknutelná tvář generála Khova.
"Stone, ta Tora je s vámi?"
"Ano, pane generále. Na váš rozkaz jsem ji naučil naší řeči."
"Prima, aspoň mi to usnadní práci."
Jakmile si Tora sedla před kameru, Khov spustil oficiálním tónem: "Předal jsem vaši žádost prezidentu Pozemské unie, který ji prodiskutoval s členy vlády. Naše federace má zásadu, že se nikdy nevměšuje do vnitřních záležitostí cizích planet."
"Takže mi nepomůžete?"
Generál nehnul ani brvou a pokračoval: "Zvážili jsme všechny aspekty tohoto problému a vzali jsme v úvahu i to, že váš pobyt na Rygu ohrožuje místní obyvatelstvo. Vzhledem k tomu, že nemáte loď, prezident rozhodl, že vás můžeme považovat za trosečníky. Tudíž z osobních důvodů a z humanitárního hlediska mě požádal, abych vám usnadnil návrat do vlasti. - Nyní rozkazy pro poručíka Stonea. Poručíku, odvezete je na Maralu a vysadíte, kde si budou přát. V žádném případě však nesmíte

zasahovat do tamních třenic. Představiteli legální moci na Marale vyřídíte pozdrav od našeho prezidenta a jeho přání navázat oficiální styky. V případě kladné odpovědi nás budete informovat a my na Maralu pošleme vyslance, který povede další jednání. Tím vaše mise končí a vracíte se na základnu. Proveďte!"
Tora zvedla hlavu a hrdě řekla:
"Prosím vás, pane generále, abyste vašemu prezidentovi vyřídil mou odpověď. Naprosto chápu jeho obavy a motivy. Děkuji mu, že mi umožní návrat do vlasti. Hiriové si své problémy vyřeší jako vždycky sami a žádná vnější pomoc není nutná. Jakmile se situace u nás vyjasní, prezident Velké rady pošle po poručíku Stoneovi poselství a já doufám, že navážeme přátelské vztahy založené na důvěře a respektování našich zvláštností."
Khov jen přikývl a obrazovka zhasla. V té chvíli vešel do salonu Hori a mával počítačovým výjezdem.
"A je to! Našel jsem naše slunce! Pozemská loď je mnohem rychlejší než naše, takže se na Velkou radu dostaneme včas!"
Mark vstal. "V tom případě se nebudeme zdržovat. Dejte souřadnice Rayovi."
Za deset minut už loď opustila oběžnou dráhu a nabrala rychlost. Ryg se na obrazovce zmenšil v namodralou kuličku a Tora zašeptala:
"Nebude ti smutno po tvé baronce, Marku?"
"Snažil jsem se jí připravit lepší budoucnost," odpověděl trochu smutně, "a vím, že Thur ji utěší, ale jako při každé misi je mi smutno, že opouštím ty, s nimiž jsem se setkal, kteří mi věřili a dali mi své přátelství. Tyhle odlety jsou na mé práci to nejhorší."
Když překonali nevolnost z přechodu do subprostoru, Hori řekl Toře:
"Nejhorší bude přesvědčit Velkou radu o tom, že Konsat zradil. Naši přátelé neuvěří, že rozpoutal takové násilí."
"Řeknu Rayovi, aby pro vás udělal kopii vaší debaty s Konsatem. To by snad mělo stačit. A můžu svědčit. Stačí říct."
Tora se zasmála. "Vidím, že velice rychle zapomínáš na příkazy nadřízených. Nemáš se plést do vnitřních záležitostí Hiriů. Děkuju ti, ale stačí mi nahrávky." Se svůdným úsměvem dodala: "Všechno je teď jasné. A co budeme dělat cestou?"
Mark předstíral, že usilovně přemýšlí.
"Něco mě napadá, ale myslím, že bychom to měli ještě prodebatovat u mě v kabině."

21

"Pozor!" hlásil Ray. "Za třicet sekund se vynoříme ze subprostoru."
Mark, Hori a Tora byli v pilotní kabině. Mark se přesvědčil, že jeho přátelé sedí v pořádku v křeslech, a odpověděl: "Připraveni."
Zase jim bylo trochu nevolno. Mark už vstával, vtom sebou loď prudce trhla, div neupadl. A znovu! Za chvíli měl pocit, že je kostkou ledu v šejkru zdivočelého barmana.
"Co se to děje, Rayi?"
"Vynořili jsme se uprostřed roje asteroidů. Pilotovat loď takovou rychlostí a v takovém prostředí je skoro nad mé síly. Ale už se dostáváme do klidnější oblasti."
Hori se podíval na počítač.
"Vynořili jsme se trošku brzy a dostali jsme se do pásu asteroidů, který zbyl po páté planetě, jež před několika miliony lety vybuchla. Měli jsme z pekla štěstí, že jsme z toho vyvázli."
"Jak je to ale možné?" divila se Tora.
Hori s flegmatickým klidem odpověděl: "Asi jsem se při konverzi trošku zmýlil. Hned si to ověřím."
Už se chtěl ponořit do složitých výpočtů, ale na radaru se ukázaly tři lodi letící jejich směrem.
"Radši je budeme kontaktovat," usoudil Ray. Tora se chvíli dívala na obrazovku.
"Dáte mi vaše frekvence?" požádal Ray.
Hori mu je nadiktoval a Ray se po několika pokusech spojil s jednou lodí.
"Dobrý den, Whygu," pozdravila Tora suše. "Měla jsem problémy a chci se co nejdřív dostat na Maralu. Jestliže velíš těm lodím, byl bys tak hodný a změnil kurz? Nerada bych se s vámi srazila."
Ve Whygově přísné tváři se nehnul ani sval. "Co je to za loď a kde je Konsat?"
"Konsat měl na Rygu nehodu. Všechno vysvětlím Velké radě. Teď mě pusť dál."

Whygovi ztvrdly rysy. Spíš své posádce než Toře řekl: "Za nepřítomnosti našeho velitele přebírám velení této expedice. Co je to za loď a odkud je?"
Mark vystřídal Toru. "Jsem poručík Mark Stone, zvláštní vyslanec prezidenta Pozemské unie. Mám za úkol dovézt Toru na Maralu a navázat první kontakt s představiteli Hiriů. Má mise je ryze mírumilovná."
Whyg se mrazivě pousmál.
"Prezident Hiriů bude zvolen až zítra. Zatím jsem oprávněn přijmout vaši kapitulaci já. Vyšlu člun, aby obsadil vaši loď."
"Ty ses zbláznil!" protestovala Tora. "Takhle nemůžeš jednat s vyslancem!"
"Konsat říkal, že nás nikdy nepochopíš. Hiriové jsou nejvyvinutější rasa ve vesmíru a ostatní rasy mohou být jenom jejich otroky. Proto si Konsat přál, abys zůstala na Rygu. Myslela sis, že se vyhneš jeho radě a že si zavoláš na pomoc cizince. Poskytnu ti útulek v podpalubí," pokračoval cynicky Whyg, "dokud nebude jmenován nový prezident, který rozhodne o tvém osudu. A teď svým přátelům doporuč, aby se vzdali, jinak dám rozkaz zahájit palbu."
Mark klidně a zdvořile odpověděl: "Zřejmě jste dost dobře nepochopil dosah našeho poselství. Může za to asi můj automatický tlumočník, který ještě plně nezvládl vaši krásnou řeč. Řeknu to tedy ještě jednou..."
"Mlč, červe!" přerušil ho Whyg. "Rozuměl jsem vám naprosto dobře. Nastal čas, abyste se naučili poslouchat své pány. Jestli se do dvou minut nevzdáte, vypálíme rakety." A přerušil spojení.
"To tedy bylo přivítání," komentoval jeho slova Mark. "Nahráli jsme to?"
"Ovšemže," odpověděl Ray.
"Musíš se vzdát, Marku, nic jiného ti nezbývá," řekla zmučeně Tora. "Konsat dal lodě vylepšit. Jsou chráněny silovými štíty a vyzbrojeny termonukleárními zbraněmi se samonaváděcími hlavicemi o síle jedné megatuny."
Další technické detaily dodal Hori. Mark jen potřásl hlavou a usmál se.
"Dostal jsem rozkaz, abych tě dovezl na Maralu. Nějaké vzdávání se, nebo dokonce předání neporušené lodi do rukou potenciálního nepřítele nepřichází absolutně v úvahu. To by byla zrada. Budeme tedy bojovat. Nemám však právo vystavovat tě riziku. Modul se dá ovládat velice snadno, takže se můžete s Horim dostat na Maralu a já zatím zabavím toho Whyga."
Tora se smutně usmála. "To je marné. Whyg zničí modul mnohem snadněji než loď. Osudu neunikneme. Byla jsem tvým špatným andělem. Odpusť mi to."
Mark ji lehce políbil na rty a řekl: "Promiň, ale povinnosti mě volají. Generál Khov nestrpí, aby jeho agenti nesplnili rozkaz. Mám tě vysadit na Marale a tenhle amatérský diktátor mi v tom nezabrání."
Sedl si do křesla a připnul si antigravitační pás.
Na obrazovce se znovu ukázal Whyg. "Už vám zbývá jen patnáct sekund."
"Jménem Pozemské unie protestuji," odpověděl Mark. "Za tuto agresi ponesete veškerou odpovědnost."
"Těžko. Zemřete," odvětil lakonicky Whyg.
Z nejbližší lodi vyletěla střela a rychle mířila k pozemské lodi. Tora hleděla na obrazovku jako hypnotizovaná. Černý válec se rychle blížil a Ray zatím hlásil data z palubních analyzátorů.
"Myslím, že bychom měli odpovědět," prohodil Mark. "Dva plus jeden na čelní loď."
Ray rozehrál prsty po klávesnici a vypustil dvě střely, po nichž okamžitě následovala třetí.
Mark cítil, jak mu Tora křečovitě sevřela rameno. "Sbohem," říkala tiše, když viděla, jak se střela přibližuje. V té chvíli střela, jako by narazila na neviditelnou překážku, vybuchla v zářivém záblesku.
"Co se to stalo?" vypravila ze sebe Tora.
"Naše loď má taky ochranný štít," zasmál se Mark.
"Jestli ti můžu něco doporučit, lehni si na lehátko, protože to s námi bude pěkně házet."
Whyg si byl natolik jist svou převahou, že vyslal pouze jedinou střelu. Když teď viděl, jak vybuchla, uvědomil si svou chybu. Dal povel k další palbě, tentokrát ze všech lodí. Vypálili salvu šesti střel a po nich hned druhou.
"Pozor!" varoval Marka Ray. "Generátor takové množství energie nezvládne. Co navrhuješ?"
Mark ukázal v rohu obrazovky na temnou masu jednoho velkého asteroidu.
"Umíš si ještě hrát na schovávanou?"

"Manévr 26.44! Provedu. Naše střely by se už měly blížit k cíli."
Mark se podíval na výsledky střelby. První dvě střely vybuchly současně při nárazu na ochranné pole. Prudká spotřeba energie vyřadila podle očekávání hirijský generátor, což třetí střele uvolnilo cestu, a loď vybuchla v ohromném opalizujícím mračnu.
"Jedna!" hlásil Mark. "Jak vidíš, Toro, nejsme za vámi v ničem pozadu!"
"To nechápu," řekl Hori. "Normální pole odrazí dvanáct střel."
"Pokud vybuchnou najednou," poznamenal Mark.
Tora vykřikla a ukázala na další obrazovku, kde se k nim zezadu blížilo dvanáct střel. "Teď jsme ale ztraceni," vydechla.
"Střely ve vzdálenosti třiceti kilometrů," hlásil Ray. "To bude o chlup!"
"Nemá smysl pokoušet se o útěk," poznamenal Hori. "Mají samonaváděcí hlavice a letí poněkud rychleji než my."
Asteroid už zaplnil celou obrazovku. Byla to nepravidelná, skoro ježatá koule o průměru dobrých pěti set kilometrů. Dvojhvězda jí dodávala načervenalou barvu.
Patnáct kilometrů!"
Uplynula minuta v tíživém mlčení.
"Rozbijeme se o asteroid...," hlesla Tora.
"Pět kilometrů," řekl Mark. "Můžeš lehce zpomalit. Čtyři. Tři. Dva. Jeden..."
Střet s asteroidem se zdál nevyhnutelný. V poslední vteřině Ray změnil kurz. I když antigravitační zařízení pracovalo naplno, Tora s Horim omdleli. Loď minula povrch asteroidu o necelých dvě stě metrů.
Na obrazovce zachycující situaci za zádí se ukázala série záblesků.
"Deset, jedenáct, dvanáct," počítal Ray. "To jsou všechny."
"Bezva! Teď obleť asteroid a vypal salvu na nejbližší loď," nařídil Mark.
Tora se probrala. Třesoucí se rukou si přejela po zpoceném čele. Nevěřícně se dívala na obrazovku.
"Co se stalo?" divila se. "Změnou kurzu samonaváděcí střelu neošálíte!"
"To platí v neutrálním vesmíru. Ale počítač střely není naprogramovaný, aby si uvědomil masu asteroidu. Jeho přitažlivá síla odchýlila střely o pár set metrů a ty explodovaly o něj."
Nepřítel stačil vystřelit jen pět střel a jeho další loď se změnila v barevný mrak.
Tora ukázala na blížící se střely. "Chceš zopakovat manévr?"
"To není nutné. Ray pošle fantoma."
Android vypálil kouli o průměru jednoho metru, která pokračovala po dráze lodi, loď sama však prudce změnila kurz. Tora při tom nečekaném manévru jen zaúpěla.
"Jak to, že střely nezměnily kurz a neletí za námi?" divil se Hori.
Mark se zasmál: "Fantom je velice důmyslná past. V této chvíli vysílá obraz, který má veškeré charakteristiky naší lodi, objemové, termické i elektromagnetické. Mozek střely si tedy myslí, že pořád pronásleduje stejný cíl."
"Proč jste to nepoužili už předtím?"
"Proti dvanácti střelám by byl jeden fantom málo platný. Mám jich jen omezené množství a nerad jimi plýtvám." Střely nenašly cíl a zmateně se vzdalovaly.
"Vypálíme na tu poslední?" navrhl Ray.
"Moment," zadržel ho Mark. "Toto, zkus navázat kontakt s velitelem. Třeba bude souhlasit s příměřím."
Žena rychle navázala spojení. Na obrazovce se ukázala tvář mladého důstojníka. Byl celý zpocený a bylo na něm jasně vidět, jak se bojí.
"Toto, proboha," spustil, "já netušil, oč Whygovi jde. Myslel jsem, že je to jenom hlídkový let."
"Kde je?"
"Asi mrtvý. Byl v té druhé lodi, co vybuchla."
Mark suše vstoupil do hovoru: "Zaútočili jste na nás, i když jste věděli, že přináším mírové poselství. Právem vás můžu zabít. Ale abych vám dokázal naše mírumilovné úmysly, opakuji předchozí návrh. Chci vysadit Toru a Horiho na Marale a předat Velké radě poselství prezidenta Pozemské unie."
Důstojníkovi se viditelně ulevilo. "Co mám dělat?"
"Okamžitě se vrať na Maralu," řekla Tora. "Přistaneme hned za tebou. Slib mi, že před Velkou radou

pravdivě vypovíš, co se tady dělo. Hovor s Whygem máme tak jako tak nahraný."
Velitel byl rád, že z toho vyvázl tak snadno, a přísahal, že udělá vše, jak si Tora přeje. Obě lodi zamířily k mateřské planetě Hiriů.
Tři přátelé zanechali Raye v pilotní kabině a odebrali se do salonu, kde Mark rozdal kelímky. Ze skříňky vytáhl jakousi láhev.
"Tak tohle je skotská whisky značky William Lawson. Schovávám si ji na výjimečné příležitosti," prohlásil.
Tora ochutnala a poznamenala: "Jedno je mi stejně divné. Patříš k civilní organizaci, a přesto jsi manévroval s lodí jako profesionální voják. To se u vás všichni vyznají takhle ve válečném umění?"
"Kdepak, to nemusíš mít obavy! Než mě přijali do Služby pro dohled nad primitivními planetami, sloužil jsem tři roky jako druhý důstojník na jednom křižníku První galaktické. Naším hlavním úkolem bylo prohánět piráty, kteří narušovali spojení mezi planetami, a pašeráky. Bohužel ne všichni u nás mají vaši velkou moudrost." Vzdychl si. "Víš, ti lumpové jsou všemi mastmi mazaní, a když jsou v úzkých, bojují jako šílení. Takže jsem se za pár měsíců naučil víc než za deset let na generálním štábu. Ten chudák Whyg neměl šanci. Příliš se opájel svou domnělou převahou a nedokázal si představit, že by ho porazil nějaký cizinec."
22
Mark se líně protáhl. Už dvacet čtyři hodiny odpočíval v Tořině přepychové vile. Seznámil se s jejím otcem, bývalým prezidentem, kterému taky už táhlo na pětistovku, ale na svůj věk byl dosud velice křepký a svěží.
Do pokoje vešla Tora a za ní její otec.
"Zasedání Velké rady skončilo. Chování Konsata a Whyga vyvolalo skandál, jaký ani nepamatujeme. Jejich stoupenci přísahali, že netušili, že to povede tak daleko."
"Možná je to pravda," vzdychl si Mark. "Ale právě takhle začínají ty nejhorší diktatury."
"Nicméně," pokračovala Tora, "mě jednomyslně zvolili za prezidentku. Musela jsem samozřejmě dopodrobna vylíčit celou naši odyseu. Velká rada by se s tebou velice ráda setkala a prosí tě, jestli bys jim nepromítl onen film o Pozemské unii."
Mark se na chvíli zamyslel. "No, snad tím své pravomoci nepřekročím..."
"A potom se souhlasem Rady navážu oficiální kontakty s Unií."
"Obyčejný poručík může jen těžko radit prezidentovi, ale přemýšlel jsem o tom, a moc. Mohla bys, tedy aspoň pro začátek, utajit, jakým způsobem bojujete proti stárnutí?" požádal Mark.
"Proč byste toho nevyužili?"
"V současnosti se dožíváme v průměru sto dvaceti let. Kdybychom náhle přešli na pět set, došlo by k nerovnováze a následovaly by katastrofy."
Tořin otec s ním hned souhlasil. "Pokud jsou u vás všichni tak moudří a stateční jako vy, pak má Pozemská unie skvělou budoucnost." S úsměvem ještě dodal: "Ale protože je možné, že všechno není ještě, jak má být, Tora se zachová podle vašich návrhů."
"Dobrá," přikývla, "ale vyhrazuji si právo na pár výjimek."
× × ×
Marka vzbudilo Rayovo volání. "Chce s tebou mluvit generál!"
Rychle vyskočil z postele a hnal se do pilotní kabiny. Za poslední tři dny Toru skoro neviděl, tolik ji zaměstnávala nová funkce. Vrátil se tedy na loď připravit závěrečné hlášení.
Khov se na něj usmíval.
"To mám radost, že tentokrát pro změnu budím já vás, ale nevolám jen pro tu radost. Vláda je silně zmatena. Dobře víte, že už začala diplomatická jednání. Prezidentka Maraly dokonce projevila přání navštívit Zemi. Vláda s tím v zásadě souhlasí a rozhodla se, že na Maralu vyšle generála Hawkinga jako velvyslance. Má cestu připravit a doprovázet prezidentku na palubě jedné z našich lodí. A tady se to začíná komplikovat. Dostali jsem takovou podivnou odpověď, že prezidentka může cestovat pouze s takovým velvyslancem, který ji dokáže porazit na meče nebo na kopí. Není to nějaké skryté vyhlášení války?"
Mark se div nezadusil smíchy.

"To rozhodně ne, pane generále. Až na ty dva šílence jsou Hiriové naprosto mírumilovný národ, ale jsou náramní estéti. Dobře znám diplomatické kvality generála Hawkinga, ale pokud si vzpomínám, je prťavý, mrňavý a pupkatý, což naprosto odporuje zdejším představám o kráse lidského těla."
"A co znamená ta narážka na meč a kopí?"
"Spíš bych řekl, že je to návrh," řekl rozpačitě Mark. "A jaký?"
"No...," ošíval se Mark.
"Tak spusťte!"
"Když se znovu podíváte na Rayovy záznamy, všimnete si, že mé první setkání s Torou bylo při souboji na meče. A potom jsem se s Horim utkal na kopí."
"No a co?"
Mark zrudl. "Prezidentka vám chce možná naznačit, že by těch osm dnů letu strávila radši v mé přítomnosti než s generálem Hawkingem."
Khov se trochu ušklíbl. "Přesně tak jsem to vysvětlil Radě, ale chtěl jsem si to ještě ověřit. Takže vy a ona..."
"V té době byla jen baronkou Sturovou!"
"Jak vidím," poznamenal generál jízlivě, "váš android se ještě nezbavil svého zlozvyku cenzurovat záznamy."
"Měl výpadek energie," vysvětloval honem Mark, "takže je možné, že část paměti odešla..."
"Každé vysvětlení dobré. Inženýři to snad spolknou," posmíval se mu Khov. "Takže nové rozkazy: Jste jmenován mimořádným velvyslancem a máte za úkol doprovázet prezidentku na Zemi. A teď mě dobře poslouchejte! Jestli si bude na něco jen trošku stěžovat, tak vám přísahám, že vás převelím na satelit, kde si ani počítač nepamatuje, kdy tam naposled byla nějaká ženská."
Při takové představě se Mark otřásl. Obrazovka zhasla a Mark u ní zůstal sedět ještě několik minut.
"Takže tě povýšili," poznamenal Ray. "Doufám, že ti aspoň přidali."
Mark se zvedl, že si půjde lehnout, ale volala ho Tora. "Právě jsem se doslechla, že mě máš doprovázet na Zem."
"Co jsi čekala, když jsi odmítla chudáka Hawkinga?"
"Když on je vážně tak tlustý a ošklivý!" rozesmála se Tora. "Mrzí mě, že tě kvůli tomu vytáhli z postele."
"To nic, ale těžko se mi bude usínat... Nevíš, co s tím?" zeptala se.
"Nápad bych měl, ale..."
"Já věděla, že nás napadne totéž! Už jsem pro tebe poslala vůz. Takže brzy na shledanou!"
Mark se rychle oblékal a Ray ho ironicky pozoroval.
"Snaž se být na úrovni a nezapomeň, co ti generál nakázal!"
"Neboj se, brachu! Zatím to tady trochu ukliď a načinčej. Teď vozíme prominenty!"